

Arrest

nr. 279 241 van 24 oktober 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANCRAEYNEST
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 4 mei 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 30 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. VANCRAEYNEST verschijnt voor verzoeker, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 19 februari 2020 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 24 februari 2020 om internationale bescherming. Op 30 maart 2022 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde van Palestijnse origine te zijn en afkomstig te zijn uit de Gazastrook. U bent geboren op (...) 1983 te Abu Dhabi in de Verenigde Arabische Emiraten. U bent een soennitische moslim van religie en een Arabier van etnie. Uw ouders migreerden in de jaren '80 vanuit de Gazastrook naar de Emiraten, dit omwille van economische motieven. U bent via moederszijde afstammeling van Palestijnse vluchtelingen van 1948 maar u werd zelf nooit geregistreerd bij de UNRWA. U woonde vanaf uw geboorte tot 2001 in de Verenigde Arabische Emiraten (V.A.E).

Na het afronden van uw middelbare studies trok u naar Jordanië om er uw universitaire studies aan te volgen. U volgde er een IT-opleiding in het 'management of information systems' aan de universiteit van Amman. Gedurende uw studies keerde u meermaals terug naar de Emiraten. Na het behalen van uw bachelor diploma vestigde u zich in 2006 opnieuw bij uw familie in Abu Dhabi. U ging er aan de slag bij de bank van Abu Dhabi. In 2011 werd u in de Emiraten gearresteerd door de autoriteiten omwille van het bezit en het gebruik van marihuana. U werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier jaar. Na 40 à 50 dagen in de gevangenis kreeg u gratie van de president waarna u kon vrijkomen. U kon echter niet langer in de Verenigde Arabische Emiraten verblijven daar uw verblijfsvergunning werd ingetrokken. Als gevolg hiervan diende u noodgedwongen terug te keren naar de Gazastrook. U reisde via Egypte naar de Gazastrook waar u zich samen met uw broer A. (...) in een huurwoning in Abasan Al Saghira vestigde.

U woonde vanaf 2012 in hetzelfde appartementsgebouw als I. (...), i.e. de zus van S. (...) (zie infra). Uw buurvrouw I. (...) bracht u en uw broer soms eten en op een bepaalde dag maakte u op deze wijze kennis met S. (...). Zij bracht jullie op vraag van haar zus een bord met eten. U vond haar op slag leuk en in de daaropvolgende periode zocht u steeds meer contact met S. (...). Op een gegeven moment vroeg, en kreeg, u haar gsm-nummer waarna jullie een intensieve telefonische relatie begonnen. Op een gegeven moment kon u S. (...) ervan overtuigen om in persoon af te spreken. Jullie ontmoetten elkaar in de buurt van de al Azhar universiteit waar S. (...) op dat moment studeerde. U ging haar ophalen met de auto en jullie spendeerden veel tijd samen. Na een tijdje ontwikkelden jullie een seksuele relatie waarbij jullie gebruik maakten van de woning van N. abu S. (...).

In de loop van 2013 kwam N. F. Q. (...), de oudere broer van S. (...), erachter dat jullie met elkaar afspraken. N. (...) heeft een hoge functie bij Hamas en heeft daarnaast verschillende connecties bij de interne veiligheidsdienst. U vermoedt dat N. (...) achter jullie relatie kwam, aangezien S. (...) op een gegeven moment niet meer telefonisch bereikbaar was. U ging naar de universiteit om haar te zoeken maar u zag haar nergens.

Na de ontdekking van uw relatie werd u meermaals meegenomen door leden van Hamas. Zo werd u in december 2013 meegenomen naar het politiekantoor van Deir al Balah waar u gedurende drie dagen werd vastgehouden. U werd beschuldigd van spionage en collaboratie. Daarnaast beschuldigde men u er eveneens van een ongelovige te zijn die alcohol drinkt. Op het moment van uw aanhouding hoorde u N. (...) zijn stem waardoor u zeker bent van zijn betrokkenheid bij uw arrestatie(s). U werd na drie dagen zonder voorwaarden vrijgelaten.

Tijdens de oorlog van 2014 werd de huurwoning waar u met uw broer woonde beschadigd door een raket. Daarna dook u onder in Khan Younes bij uw vriend N. (...). U ging ook af en toe naar het Jabaliya kamp te Gazastad voor een aantal dagen.

In augustus 2015 werd u opnieuw aangehouden en werd u ongeveer één maand à anderhalve maand vastgehouden. U werd gedurende uw aanhouding opnieuw beschuldigd van spionage. Door een gebrek aan bewijzen werd u opnieuw zonder voorwaarden vrijgelaten.

Eind 2015 werd u nogmaals aangehouden en gedurende drie dagen gedetineerd. Na deze drie dagen kon u opnieuw zonder voorwaarden vrijkomen.

U bent daarnaast ook op andere momenten opgepakt en aangehouden maar u bent vergeten wanneer dit gebeurde of hoe vaak.

In april 2016 verliet u de Gazastrook op legale wijze via de Erez grensovergang. U was in het bezit van een geldig paspoort alsook de toestemming om universitaire studies aan te vatten in Jordanië. U reisde via Israël naar Jordanië waar u zo'n anderhalve maand verbleef. Daarna zette u uw reis verder via

Turkije en Griekenland naar Nederland waar u op 17 december 2016 een verzoek om internationale bescherming indiende (zie Eurodac hit). Uw verzoek om internationale bescherming werd, net als de daaropvolgende beroepsprocedure, afgesloten met een weigeringsbeslissing. In februari 2020 besloot u om Nederland te verlaten en reisde u verder naar België.

Op 24 februari 2020 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Op 14 april 2020 nam de DVZ een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten in het kader van de Dublinprocedure (terugname akkoord Nederland). Uiteindelijk verklaarde België zich alsnog verantwoordelijk voor de behandeling van uw verzoek.

Gedurende uw verblijf in Nederland kreeg u te kampen met psychologische problemen. Dit onder meer door het gebruik van marihuana samen met chemische medicijnen. Ook uw onzekere administratieve situatie in Nederland alsook de zaken die u meemaakte voor uw komst naar Europa hadden een negatieve invloed op uw mentale gezondheid. U kreeg te kampen met psychoses en paranoia-aanvallen. U was hiervoor in behandeling in Nederland. Uiteindelijk kreeg u de diagnose van schizofrenie. U bent tot op heden in behandeling bij een psychiater voor uw psychologische problemen.

Op 7 oktober 2021 bent u via volmacht gehuwd met uw nicht M. (...). Uw echtgenote verblijft tot op heden in de Gazastrook.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende stukken neer: uw geboortakte (origineel), uw paspoort met geldigheid van dd. 23.06.2015 tot dd. 22.06.2020 (origineel), een UNRWA family record op naam van uw ouders (kopie), de paspoorten van uw ouders (kopieën), de paspoorten van uw zussen (kopieën), de verblijfsvergunningen voor VAE van uw ouders (kopieën), de verblijfsvergunningen voor VAE van uw zussen (kopieën), de UNRWA family registration card van uw echtgenote (kopie), drie oproepingsbrieven (originelen), een attest van het 'ministry of local government' i.v.m. de vernieling woning in 2008 (origineel), een attest van het 'ministry of public works and housing' i.v.m. schade aan de woning in 2014 (origineel), een doorgangsbewijs (kopie), een attest van de V.A.E. i.v.m. verblijf en verwijdering (kopie), uw rijbewijs uit de VAE (origineel), twee krantenartikelen in verband met vernieling van de ouderlijke woning in 2008 (originelen), foto's van schade aan de woning in 2014 (print), een tijdelijke verblijfstitel uit Nederland (origineel), een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Abu Dhabi (kopie), een officiële verlening van gratie door het Ministerie van Buitenlandse zaken van de V.A.E. (kopie) en twee medische attesten (originelen).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die uw volwaardige deelname aan huidig procedureverloop of uw mogelijkheden om uw motieven op dienstige wijze uiteen te zetten op significante wijze in het gedrang zou brengen.

Hoewel u tijdens uw persoonlijke onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal dd. 21/10/2021 en dd. 02/02/2022, refereerde aan uw "psychische problemen", eveneens aangaf eenmaal maandelijks te worden opgevolgd door een psychiater en een medicamenteuze behandeling te genieten (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 02/02/2022, p. 3), en ter staving hiervan tevens twee medische attesten hebt bijgebracht (beiden gedateerd op dd. 04/11/2021) die melding maken van het gegeven dat u sinds januari 2021 maandelijks psychiatrisch en psychologisch wordt opgevolgd omwille een posttraumatische stress-stoornis, dat u een medicamenteuze behandeling volgt (cf. Prozac, Lormetazepam) en geheugen- en concentratieproblemen vertoont én dissociatieve symptomen heeft en kampt met hallucinaties, zijn deze elementen niet van aard om een ander licht te werpen op voorgaande vaststelling.

In dit verband moet er vooreerst worden gewezen op de verklaringen die u voorheen ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken hebt laten optekenen en waaruit duidelijk blijkt dat u toentertijd geen enkel concreet (psychisch-medisch) voorbehoud hebt laten optekenen wat betreft de (on)betrouwbaarheid van de door u afgelegde verklaringen of (on)mogelijkheid om naar behoren aan het procedureverloop deel te nemen en de DVZ zelf al evenmin zulke indicaties heeft kunnen ontwaren of vaststellen middels de daartoe voorziene procedure (zie: Vragenlijst "bijzondere procedurele noden")

en "Beoordeling Bijzondere Procedurele Noden" dd. 24/02/2020 en) noch op enig ander moment (zie Dublin interview dd. 24/02/2020 en voorbereidende vragenlijst CGVS dd. 20/11/2020).

Naar analogie kan eenzelfde vaststelling gedaan worden wat betreft uw persoonlijke onderhouden op het Commissariaat-generaal op datum van 21/10/2021 en dd. 02/02/2022, en waaruit de notities van deze onderhouden, dewelke een zo getrouw mogelijke weergave vormen van de gestelde vragen, de gegeven antwoorden en het algemene verloop ervan, en die gezien de omvang en duur van de uitwisseling of interactie tussen u, de tussenkomende tolk en de protection officer belast met het onderhoud, evenmin enigerlei concrete indicatie kan worden afgeleid met betrekking tot de (on)betrouwbaarheid van de gezegden of (on)mogelijkheid om uw motieven op dienstige wijze uiteen te zetten. Integendeel blijkt uit deze schriftelijk stukken dat u tijdens beide persoonlijke onderhouden – die samen in totaal nagenoeg 7 uren (08:52 - 10:06 u en 10:13 -12:25 u; 8:38 - 09:42 u en 9:59 12:21 u) in beslag hebben genomen en een resem van onderwerpen en thema's bestrijken – telkenmale in staat was het gesprek te volgen, de inhoud van de gestelde vragen te begrijpen en hierop duidelijke, concrete en gedetailleerde antwoorden te formuleren. Bijgevolg vormen deze notities, tot bewijs van het tegendeel, redelijkerwijze een valabel en gedegen ijkpunt en beeld met betrekking tot uw procedurele vaardigheden en mogelijkheden, terwijl er hieruit geenszins kan worden afgeleid dat het onderhoud niet correct zou zijn verlopen of dat u niet in staat zou zijn geweest om afdoende concrete, duidelijke, coherente, volwaardige en betrouwbare wijze antwoorden te geven op de gestelde vragen.

Vervolgens moet worden vastgesteld dat in de door u bijgebrachte Belgische medische attesten, beiden afgeleverd op dezelfde datum, meer bepaald dd. 04/11/2021, niet concreet geduid wordt welke vaststellingen of onderzoeken aan de basis liggen van de vaststellingen die erin gedaan worden op het niveau van de gestelde diagnose of daaraan gerelateerde symptomen, laat staan op welke wijze uw ziektebeeld of de door u genomen medicatie een concrete (negatieve) impact zou hebben op uw cognitieve vaardigheden, uw perceptie van de werkelijkheid of vermogen om volwaardige en betrouwbare verklaringen af te leggen.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat het eerste persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden in het bijzijn van uw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen. Hoewel uw advocaat niet aanwezig was tijdens het tweede persoonlijk onderhoud kon deze desgewenst na het persoonlijk onderhoud zijn/haar eventuele opmerkingen overmaken aan het CGVS. Uw advocaat maakte geen opmerkingen over na de persoonlijke onderhouden.

Het geheel van voorgaande vaststellingen in rekening genomen, kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat het Commissariaat-generaal het nodige heeft gedaan om bij de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming rekening te houden met uw persoonlijk situatie, dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werden evenals dat u hebt kunnen voldoen aan uw verplichtingen.

Bijgevolg kan worden besloten dat de informatie en verklaringen die van u verkregen werden tijdens het procedureverloop voor de Dienst Vreemdelingenzaken evenals in het kader van uw persoonlijke onderhouden op het Commissariaat-generaal betrouwbaar zijn, en de Commissaris-generaal zodoende op geldige wijze tot onderstaande vaststellingen is kunnen komen wat betreft de beoordeling van uw verzoek.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde stukken blijkt dat u nooit geregistreerd bent bij UNRWA (zie stukken toegevoegd aan administratief dossier) en dat u nooit beroep heeft gedaan op de bijstand van UNRWA (zie CGVS dd. 21.10.2021, p. 7). Bijgevolg moet uw verzoek om internationale bescherming onderzocht worden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen ten aanzien van het Commissariaat-generaal op een aantal cruciale punten afwijken van uw verklaringen ten aanzien van de Nederlandse

asielinstanties (zie stukken toegevoegd aan uw administratief dossier). Het betreft enerzijds (i) de duur van uw verblijf in de Gazastrook en anderzijds (ii) de aard van uw relatie met S. F. Q. (...) alsook de problemen die u omwille van uw relatie gekend zou hebben.

Zo verklaarde u ten aanzien van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat u na uw terugkeer naar de Gazastrook in 2011 ononderbroken in het land heeft verbleven tot aan uw definitief vertrek in 2016 (zie CGVS dd. 21.10.2021, p. 4). Dit strookt echter niet met uw verklaringen ten aanzien van de Nederlandse asielinstanties waar u in het kader van het nader gehoor op 17 februari 2017 liet optekenen dat u in de periode van augustus 2012 tot augustus 2013 in Egypte heeft verbleven (zie rapport van het nader gehoor dd. 13.02.2017, p. 4, 17 en 18). U voegde eraan toe dat u na een kort verblijf aldaar besloot om de Gazastrook opnieuw te verlaten en naar Egypte trok omwille van het feit dat u er maar niet in slaagde zich aan te passen aan het leven in de enclave (zie rapport van het nader gehoor dd. 13.02.2017, p. 6). U voegde eraan toe in Egypte een operatie te hebben ondergaan en er gedurende een jaar op illegale wijze bij een vriend te hebben verbleven (zie rapport van het nader gehoor dd. 13.02.2017, p. 6, 17 en 18). Uw moeder zou tijdens uw verblijf in Egypte op bezoek gekomen zijn (zie rapport van het nader gehoor dd. 13.02.2017, p. 18). U geconfronteerd met de informatie vervat in uw administratief dossier verklaarde u dat u zich misschien vergist had van datum maar dat u na uw aankomst in de Gazastrook zeker niet meer bent teruggekeerd naar Egypte (zie CGVS dd. 02.02.2022, p. 15). Voorgaande biedt echter op geen enkele wijze een vergoelijking voor uw afwijkende verklaringen op dit gebied. Dat u zich vergist zou hebben bij de Nederlandse asielinstanties is weinig geloofwaardig aangezien uw verklaringen ten aanzien van de Nederlandse asielinstanties in dit verband zéér gedetailleerd zijn (zie rapport van het nader gehoor dd. 13.02.2017, p. 6 en 7). Daarenboven haalde u doorheen uw nader gehoor op meerdere momenten aan in de periode 2012 - 2013 in Egypte te hebben verbleven. Dat u zich bijgevolg vergist zou hebben kan geenszins overtuigen. Dient te worden opgemerkt dat er minstens van u verwacht kan worden dat u op een duidelijke manier de plaatsen waar u verbleef en de periode tijdens dewelke u er bleef zou kunnen weergeven. Minstens kan verwacht worden dat u duidelijk zou kunnen aangeven of u al dan niet ononderbroken in de Gazastrook heeft verbleven na uw terugkeer naar daar in 2011. Dat u hiertoe niet in staat blijkt is hoogst opmerkelijk. Voorgaande afwijkende en tegenstrijdige verklaringen ondermijnen dan ook in niet geringe mate de geloofwaardigheid van de door u ondervonden problemen in de Gazastrook. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw relatie, alsook het ontstaan van uw problemen met de veiligheidsdiensten in de Gazastrook, gesitueerd kunnen worden in de periode van 2012 – 2013 (zie CGVS dd. 02.02.2022, p. 8, 13 en 15). Echter, als u zich op dat moment niet in de Gazastrook bevond kunnen de door u geschetste zaken logischerwijs evenmin hebben plaatsgevonden.

Ook wat betreft de aard van uw relatie legde u afwijkende verklaringen af. Zo verklaarde u ten aanzien van de Nederlandse asielinstanties het volgende: "Mijn relatie met S. (...) was gewoon, normaal. Ik ging vijf keer met haar uit. [...] Ik bleef sinds mijn komst in Gaza in eerste instantie zo'n zeven of acht maanden. Ik kon me niet aanpassen aan het leven in Gaza. Daarnaast zag ik dat het meisje, S. (...), emotioneel afhankelijk van me werd. Ik wilde dat niet want ik had een vriendin in Abu Dhabi. Ik ben naar Egypte gereisd voor een medische operatie. Maar omdat ik me niet kon aanpassen aan het leven in Gaza, wilde ik via Egypte een manier vinden om naar een ander land te reizen. In het dorp waar ik verbleef, Albasan Alsagirah, kwamen sommige mensen erachter dat ik een relatie had met S. (...), dat ik haar in de steek had gelaten. Ook N. (...), haar oudste broer, hoorde dit nieuws. Nadat ik naar Egypte was gereisd, kreeg men de indruk dat ik S. (...) voor de gek had gehouden. In Egypte heb ik de relatie beëindigd" (zie rapport van het nader gehoor dd. 13.02.2017, p. 6 en 7). Later paste u uw verklaringen enigszins aan doch u bleef volharden dat u slechts een zestal keren heeft afgesproken met S. (...) (zie rapport van het nader gehoor dd. 13.02.2017, p. 20). Doorheen uw verklaringen maakte u nergens melding van een eventuele seksuele relatie (zie rapport van het nader gehoor dd. 13.02.2017, p. 1-34). Deze verklaringen staan in schril contrast met hetgeen u ten aanzien van het Commissariaat-generaal verklaarde. Zo beschreef u ten aanzien van de Belgische asielinstanties een relatie die in de loop van 2012 begon en gradueel uitgroeide van een puur platonische relatie tot een intense (seksuele) relatie die in totaal anderhalf jaar heeft geduurd (zie CGVS dd. 02.02.2022, p. 10, 11 en 12). U zou uw vriendin ontmoagd hebben en jullie zouden gedurende een periode van een jaar meerdere keren per week afgesproken hebben in de woning van een vriend om er seks te hebben (zie CGVS dd. 02.02.2022, p. 12). Het hoeft geen betoog dat de door u voor de Belgische asielinstanties geschetste relatie geenszins in overeenstemming is met het beeld dat u voor de Nederlandse asielinstanties van deze relatie ophing. Dat uw verklaringen dermate van elkaar afwijken is weerom niet ernstig. Er kan immers van u verwacht worden dat u op een duidelijke en éénsluitende manier over deze relatie zou kunnen vertellen indien deze relatie de waarheid betreft. Het is volstrekt onaannemelijk dat u verward zou zijn over de duur en de aard van uw relatie met S. (...). Zeker in het licht van uw verklaringen dat u uw

verzoek om internationale bescherming in België baseerde op dezelfde motieven als diegene die u eerder had aangehaald ten aanzien van de Nederlandse asielinstanties. Kan hier nog aan worden toegevoegd dat u uitdrukkelijk verklaard heeft dat alles wat u ten aanzien van Nederland verteld heeft correct was (zie CGVS dd. 02.02.2022, p. 7). Voorgaande ondermijnt bijkomend in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande uw relatie met S. (...). U geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen stelde u het volgende: "Het kan dat ik mij vergist heb. In Nederland was ik ook psychisch ziek. Ik was bang om alles te vertellen in Nederland. Hier in België voel ik mij meer op mijn gemak. Ik heb volledig dossier afgegeven hier in België. Ik wou vanaf begin eerlijk zijn. Ik heb hier bij sociale afgegeven. Ik weet dat jullie weten wat ik gezegd heb. De advocaat weet er ook van." (zie CGVS dd. 02.02.2022, p. 15). Het betreft echter een blote bewering van uw kant die u geenszins staft. Dat u in Nederland te kampen had met psychische problemen heeft u tot op heden op geen enkele wijze aangetoond. Hoewel u verklaarde psychiatrisch, dan wel psychologisch, te zijn opgevolgd in Nederland heeft u tot op heden nagelaten om enig tastbaar begin van bewijs neer te leggen die u verklaringen hieromtrent staven (zie CGVS dd. 02.02.2022, p. 2 en 6). Rekening houdend met voorgaande slaagt u er niet in om aan te tonen dat uw mentale toestand de oorzaak is van de flagrante tegenstrijdige verklaringen die werden vastgesteld. Er kan tot slot nogmaals gewezen worden op het feit dat u ten aanzien van het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk verklaarde dat alles wat u ten aanzien van de Nederlandse asielinstanties had vermeld correct was (zie CGVS dd. 02.02.2022, p. 7). Indien u ten tijde van uw verschillende onderhouden bij de Nederlandse asielinstanties te kampen had met dermate zware psychologische problemen die een impact hadden op de inhoud van uw verklaringen, alsook het verloop van het gehoor, kan er verwacht worden dat u dit gemeld zou hebben toen u hiernaar gevraagd werd. De vaststelling dat u de impact van uw mentale gezondheidstoestand op hetgeen u in Nederland heeft verklaard pas aanhaalde op het moment dat u geconfronteerd werd met bovengenoemde tegenstrijdigheden is geenszins aannemelijk.

De vaststelling dat u dergelijke afwijkende én tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd betreffende uw verblijf in de Gazastrook alsook de aard en duur van uw relatie met S. (...) zet de waarachtigheid van de problemen die u gekend zou hebben omwille van deze relatie duidelijk op de helling.

De geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande uw relatie met S. F. Q. (...) wordt verder ondermijnd door de volgende vaststellingen. Waar uit uw verklaringen blijkt dat u op dagelijkse basis afspraak met uw vriendin én dit op klaarlichte dag (zie CGVS dd. 02.02.2022, p. 10, 11 en 12) dient te worden opgemerkt dat dit rekening houdend met de Gizaanse context geenszins kan overtuigen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Gizaanse samenleving erg conservatief is en dat dit conservatisme eerder het gevolg is van sociale druk dan van regelgeving door de overheid (zie stukken toegevoegd aan administratief dossier). Vooral de handelingsvrijheid van vrouwen is beperkt in de Gazastrook. Zo stelt USDOS in diens 'Country Report on Human Rights Practices 2017' hieromtrent het volgende: " Hamas enforced a conservative interpretation of Islam in Gaza that discriminated against women. Authorities generally prohibited public mixing of the sexes. Plainclothes officers routinely stopped, separated, and questioned couples to determine if they were married" (zie stukken toegevoegd aan administratief dossier). U beaamde deze werkwijze van de autoriteiten en voegde eraan toe dat indien koppels tegen gehouden worden én er geen directe familiale en/of huwelijks band wordt vastgesteld de betrokken personen meegenomen worden naar het politiecommissariaat (zie CGVS dd. 02.02.2022, p. 13). Dat u rekening houdend met voorgaande op geregelde tijdstippen met uw vriendin af sprak in de buurt van de universiteit doet dan ook de wenkbrauwen fronsen. Er bestond immers een bijzonder groot risico dat u en uw vriendin tegengehouden zouden worden door de Gizaanse autoriteiten in het kader van een routine controle. Toen u gevraagd werd naar de risico's verbonden aan jullie gedrag stelde u het volgende: "Ja, het was een risico gezien het meisje geen familielid is. Als iemand van haar familie haar zit is er een kans dat zij haar vermoorden." (zie CGVS dd. 02.02.2022, p. 10). Dat u, dan wel uw vriendin, bijgevolg het risico zou nemen om op frequente basis in het openbaar af te spreken en op deze manier de kans aanzienlijk groter werd dat iemand jullie samen zou zien is weinig aannemelijk.

Waar u aanhaalt voorzorgsmaatregelen te hebben getroffen om ontdekking te vermijden, dit onder meer door te parkeren in een zijstraat van de universiteit, door gebruik te maken van een geblindeerde auto en door zich te begeven naar afgelegen plekken in de Gazastrook (zie CGVS dd. 02.02.2022, p. 10 en 11), dient te worden opgemerkt dat dit een blote bewering van uw kant betreft. Dat u effectief op dergelijke wijze zou hebben afgesproken heeft u immers op geen enkele wijze aangetoond. Voorgaande neemt bovendien niet weg dat de frequentie, alsook de duur, van jullie afspraakjes na verloop van tijd opvallend moeten zijn geweest. Zeker daar uit uw verklaringen blijkt dat uw vriendin afkomstig is uit een zeer strikte en conservatieve familie en zij zelfs niet mocht afspreken met vriendinnen (zie infra). Dat

jullie uren per dag samen konden doorbrengen zonder dat de omgeving van uw vriendin hier iets van gemerkt zou hebben kan dan ook geenszins overtuigen.

Voorts is het bevreemdend dat u überhaupt een seksuele relatie zou zijn aangegaan met uw toenmalige vriendin. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw vriendin afkomstig was uit een heel conservatief gezin. Zo mocht zij geen gsm hebben, zich nergens anders begeven buiten de universiteit, diende zij zich aan strikte kledingvoorschriften te houden en mocht zij niet afspreken met vriendinnen (zie CGVS dd. 02.02.2022, p. 9). Daarenboven zou het gezin, naar eigen zeggen, nauwe banden gehad hebben met Hamas (zie CGVS dd. 02.02.2022, p. 10). Rekening houdende met voorgaande is het dan ook hoogst opmerkelijk dat uw vriendin zou ingestemd hebben met het hebben van een buitenechtelijke seksuele relatie, iets waarrond in uw cultuur, los van iemands afkomst en religieuze strekking, sowieso een zwaar taboe bestaat. Eens te meer daar uit uw verklaringen blijkt dat S. (...) initieel heel weigerachtig stond ten aanzien van uw pogingen om seks te hebben (zie CGVS dd. 02.02.2022, p. 11). In dit verband verklaarde u immers het volgende: "Zij weet dat als meisje maagdelijkheid verliest welke consequenties het heeft. Het is een groot stigma voor haar [...]" (zie CGVS dd. 02.02.2022, p. 11). Dat dit element dan op een gegeven moment schijnbaar niet meer van belang was is weinig aannemelijk. Zeker daar u op geen enkel moment getracht heeft om uw relatie met S. F. Q. (...) te officialiseren.

Ook over hetgeen de relatie met S. (...) voor u betekende, zijn uw verklaringen niet éénsluidend. U gevraagd of u ooit de hand gevraagd heeft van uw vriendin stelde u dat u dit niet te hebben gedaan (zie CGVS dd. 02.02.2022, p. 12). In dit verband verklaarde u het volgende: "Eerlijk te zeggen het was aan mijn kant geen liefdesrelatie. Ik was verliefd op Syrisch meisje dat momenteel in Zweden zit. Zij is ondertussen gehuwd in Zweden. In die periode hield ik contact met mijn Syrisch lief. Met S. (...) was het enkel voor amusement. Ik wil niet liegen. Ik ben eerlijk. Het zou fout zijn dat besef ik maar ik had geen gevoelens" (zie CGVS dd. 02.02.2022, p. 12). Dit staat dan weer in schril contrast met uw eerdere verklaring waarin u stelde 'een mooie relatie' te hebben en 'verliefd' te zijn geweest (zie CGVS dd. 21.10.2021, p. 11 – zie CGVS dd. 02.02.2022, p. 8 en 10). Dat u ook op dit punt niet in staat blijkt gerijmde verklaringen af te leggen wijst er nog maar eens op dat aan uw verklaringen geen geloof kan worden gehecht.

Vervolgens kan worden aangestipt dat u evenmin eenduidige verklaringen heeft afgelegd aangaande de wijze waarop uw relatie uiteindelijk geëindigd is. Zo stelde u initieel ten aanzien van het Commissariaat-generaal dat u gecontacteerd werd door uw vriendin met het nieuws dat haar broer N. (...) op de hoogte was van jullie relatie en zij als gevolg hiervan onder huisarrest werd geplaatst. Vervolgens zou u meermaals ontvoerd zijn door leden van Hamas (zie CGVS dd. 21.10.2021, p. 10). In het kader van uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u dan weer het volgende: "Een paar dagen na elkaar was zij telefonisch niet bereikbaar. Ik ging naar universiteit en zag haar nergens. Plotseling kwam witte auto die ook een cabine heeft. Zij sleurden mij erachter. Ene keer naar Deir al balah andere keer naar Abassaan. Toen hoorde ik stem van haar broer. Ik hoorde hem zeggen sla hem heel hard. Bij eerste oorlog gaan wij hem liquideren. Ik wist toen waarom zij mij opgepakt" (zie CGVS dd. 02.02.2022, p. 13). Het is frappant dat u er ook hier niet in slaagt een éénduidige versie van de feiten weer te geven. Er kan opnieuw worden opgemerkt dat er, ingeval uw relaas de waarheid betreft, minstens van u verwacht kan worden dat u op een duidelijke manier de feiten die u zelf meemaakte – meer bepaald of uw vriendin u al dan niet zelf op de hoogte bracht van de ontdekking van jullie relatie – zou kunnen weergeven.

Rekening houdend met het geheel van voorgaande kan er dan ook geen enkel geloof gehecht worden aan uw verklaringen als zou u een relatie gehad hebben met S. F. Q. (...). Aangezien uit uw verklaringen blijkt dat de problemen die u gekend zou hebben met de veiligheidsdiensten in de Gazastrook, meer bepaald uw verschillende arrestaties, het directe gevolg waren van uw relatie met S. F. Q. (...) dient dan ook te worden besloten dat hieraan evenmin enig geloof kan gehecht worden.

Deze vaststelling wordt verder kracht bijgezet door onderstaande bevindingen. Zo is het bevreemdend te moeten vaststellen dat u, ondanks uw aanhoudende problemen met de veiligheidsdiensten in de Gazastrook, pas in april 2016 de Gazastrook heeft verlaten (zie CGVS dd. 02.02.2022, p. 14). Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw problemen begonnen eind 2013 toen u naar eigen zeggen voor de eerste keer werd aangehouden door de veiligheidsdiensten van Hamas (zie CGVS dd. 02.02.2022, p. 13). U zou gedurende ettelijke dagen zijn vastgehouden, ondervraagd en mishandeld waarna men u zonder voorwaarden vrijliet (zie CGVS dd. 02.02.2022, p. 13 en 14). Dit scenario herhaalde zich in de daaropvolgende jaren meermaals. Uit uw verklaringen blijkt dat u zo'n tien keer zou zijn aangehouden doch u zich slechts drie aanhoudingen voor de geest kon halen (zie CGVS dd. 02.02.2022, p. 13). Dat u nog méér dan twee jaar in de Gazastrook heeft verbleven doet dan ook duidelijk vragen rijzen bij de

waarachtigheid, minstens de ernst, van de problemen die u naar eigen zeggen gekend zou hebben. Er kan immers logischerwijs worden verondersteld dat u, indien u werkelijk vreesde om het slachtoffer te worden van aanhoudende willekeurige detenties, mishandeling en foltering, zich onmiddellijk in veiligheid zou hebben gebracht. U geconfronteerd met voorgaande vaststelling verklaarde u niet eerder in de mogelijkheid te hebben verkeerdt om het land te verlaten aangezien de Gazastrook belegerd is (zie CGVS dd. 02.02.2022, p. 14). Uw argument kan geenszins overtuigen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat, hoewel de openingsdagen van de Rafah grensovergang drastisch afnamen in de periode na oktober 2014, de grensovergang wel op sporadische basis openging (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). Bovendien bleef de grensovergang van Erez gedurende deze periode volledig operationeel. Dat er bijgevolg geen mogelijkheden bestonden om land te verlaten kan gezien voorgaande geenszins weerhouden worden. Zeker wanneer in ogenschouw wordt genomen dat u de Gazastrook uiteindelijk via de Erez grensovergang bent uitgereisd (zie CGVS dd. 02.02.2022, p. 15).

De vaststelling dat u tot slot legaal, met uw eigen paspoort, de Gazastrook verliet via de Erez grensovergang zet de geloofwaardigheid van uw beweringen bijkomend op de helling (zie CGVS dd. 02.02.2022, p. 14 en 15). Het is immers geenszins aannemelijk dat u, indien u daadwerkelijk reeds verschillende malen werd aangehouden en vastgehouden door de veiligheidsdiensten van Hamas omwille van beschuldigingen van collaboratie en spionage, op legale wijze het land zou hebben kunnen uitreizen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u reeds verschillende malen getracht had om de Gazastrook te verlaten via de Rafah grensovergang en dat u telkenmale werd tegengehouden door de autoriteiten omwille van veiligheidsredenen. U diende zich naar eigen zeggen te melden bij het lokale onderzoeksbureau (zie CGVS dd. 02.02.2022, p.14). Dat men u, rekening houdend met voorgaande, dan wel de toestemming zou hebben gegeven om het land via de Erez grensovergang te verlaten is dan ook weinig aannemelijk. Uit uw verklaringen blijkt immers uitdrukkelijk dat ook de veiligheidsdiensten van Hamas, naast personeel van de Palestijnse Autoriteit, aanwezig zijn aan de grenspost met Israël (zie CGVS dd. 02.02.2022, p. 15). Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat de autoriteiten van Hamas in het verleden personen die van Israël de toestemming hadden om op deze wijze het land te verlaten alsnog tegenhielden (zie stukken toegevoegd aan administratief dossier). U geconfronteerd met voorgaande bevindingen verklaarde u dat u uw reis kon regelen met toestemming van Israël en Jordanië. Bijkomend haalde u aan dat de grenswachten aan de Erez grensovergang andere personen betreffen dan aan de Rafah grensovergang en u smeergeld diende te betalen om land te kunnen verlaten (zie CGVS dd. 02.02.2022, p. 15). U komt hier echter niet verder dan het uiten van een blote beweringen die u geenszins staft.

Kan hier nog aan worden toegevoegd dat het hoe dan ook een bijzonder gróót risico inhield voor u om op zulke wijze uw land te verlaten. Het was immers niet geheel uitgesloten of ondenkbaar dat u alsnog tegengehouden zou worden aan de grens. Uw manier van handelen hier druist regelrecht in tegen uw bewering omwille van het bestaan van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging Gaza te hebben verlaten, dan wel er tot op heden niet terug te kunnen.

Dat u ter staving van uw relaas verschillende oproepingsbrieven neerlegde, wijzigt niets aan bovenstaande appreciatie. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde wanneer ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig en coherent relaas. Zulks is in casu geenszins het geval. Het betreft bovendien met de hand geschreven, dan wel ingevulde, documenten die door eender wie gefabriceerd kunnen worden. Voorts kan uit deze oproepingsbrieven geenszins worden opgemaakt omwille van welke redenen u zich diende te melden bij de politie in de Gazastrook. Er staat immers enkel vermeld dat u gezocht werd 'naar aanleiding van iets wat door ons bekend is' (zie administratief dossier). Dat u effectief gezocht zou zijn door de veiligheidsdiensten naar aanleiding van uw vermeende relatie met S. F. Q. (...), dan wel op grond van beschuldigingen van spionage, en u als gevolg hiervan meermaals werd vastgehouden door de veiligheidsdiensten, is geenszins op te maken uit deze documenten.

Uit het geheel van bovenstaande vaststelling blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben. De vluchtelingenstatus kan u niet worden toegekend.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een grote impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 30 november 2021 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiëlesector, en een (kleiner wordende) middenklasse. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die over financiële middelen beschikken het hoofd kunnen bieden aan dagelijkse problemen zoals elektriciteitskortingen. Bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, schrijven hun kinderen in in particuliere scholen, kunnen genieten van vrijetijdsactiviteiten in trendy buurten van Gaza (hotels en restaurants, toeristenbungalows, winkelcentra en supermarkten, fitnesscentra, ...) en zijn, in geval van vertrek uit het land, in staat om via gespecialiseerde reisbureaus een meer comfortabele reis naar Egypte te financieren. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen. Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Het CGVS betwist verder niet dat de plotse en hevige uitbarsting van het geweld in de Gazastrook in mei 2021 een negatieve impact heeft gehad op de algemene socio-economische situatie in de Gazastrook (zie OCHA, Response to the escalation in the oPt | Situation Report No. 10 (september 2021), beschikbaar op <https://www.ochaopt.org/content/response-escalation-opt-situation-reportno-10-september-2021>).

Het CGVS benadrukt evenwel dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. Evenmin kan gesteld worden dat iedere burger woonachtig in de Gazastrook persoonlijk getroffen wordt door de gevolgen van de escalatie van het geweld tussen 10 en 21 mei 2021. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42).

U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen blijkt echter dat dit niet het geval is.

Immers, uit uw verklaringen, afgelegd voor de Belgische asielinstanties, blijkt dat u gedurende een periode van vijf jaar in de Gazastrook heeft verbleven. Hoewel uw ouderlijke woning in 2008 verwoest werd, kon u samen met uw broer in een huurwoning terecht (zie CGVS dd. 21.10.2021, p. 4). In 2014 zou het huurappartement waar u verbleef beschadigd geraakt zijn gedurende de operatie 'Protective Edge' (zie CGVS dd. 21.10.2021, p. 8). Als gevolg hiervan bent u ingetrokken in de woning van uw vriend N. (...) te Khan Younes. Daar zou u naar eigen zeggen nog meer dan twee jaar verbleven hebben (zie CGVS dd. 21.10.2021, p. 4 en 8). Uit voorgaande blijkt dat u in het verleden in staat was om voor uzelf onderdak te voorzien alsook dat u beroep kon doen op uw netwerk in geval van nood. Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u over een degelijke scholing beschikt, alsook over een dosis professionele ervaring. Zo heeft u uw universitaire studies succesvol kunnen afronden en deed u in de V.A.E. ervaring op door uw werkzaamheden in de banksector (zie CGVS dd. 21.10.2021, p. 6 – zie verklaring DVZ, vraag 12). Na uw vestiging in de Gazastrook zou u slechts tijdelijk in een kledingwinkel gewerkt hebben en voor de rest was u afhankelijk van uw familie voor financiële steun (zie CGVS dd. 21.10.2021, p. 7).

Uw vader stuurde u maandelijks een bedrag waarmee u in uw onderhoud kon voorzien (zie CGVS dd. 21.10.2021, p. 7). Daarnaast kreeg u hulp van uw tante N. (...) in de vorm van eten (zie CGVS dd. 21.10.2021, p. 7). Uit voorgaande blijkt dat u in het verleden bij uw familie terecht kon voor eventuele (financiële) steun. U heeft op geen enkele wijze aangetoond dat u in geval van terugkeer zich niet opnieuw zou kunnen beroepen op deze hulp. Waar u in het kader van uw tweede onderhoud ten aanzien van het CGVS verklaarde dat uw voltallig gezin – met name uw ouders alsook uw twee zussen – ondertussen zouden zijn teruggekeerd naar de Gazastrook (zie CGVS dd. 02.02.2022, p. 5), dit aangezien uw vader problemen zou ondervonden hebben bij het verlengen van zijn verblijfsvergunning in de Emiraten, dient te worden opgemerkt dat u hier weerom niet verder komt dan het uiten van loutere beweringen. Ondanks herhaaldelijk aandringen heeft u tot op heden nagelaten om uw verklaringen hieromtrent te staven (zie administratief dossier). Dit terzijde, in het geval uw familie effectief zou zijn teruggekeerd brengt u geen elementen aan waaruit kan blijken dat u niet bij hen zou terecht kunnen in geval van een terugkeer. In het andere geval – indien uw familie nog in de VAE zou verblijven – brengt u geen elementen aan op grond waarvan zou kunnen worden vastgesteld dat u niet opnieuw zou kunnen steunen op de financiële steun die u ook voorheen kreeg van uw vader (zie supra).

Waar uit uw verklaringen blijkt dat u in België gediagnosticeerd zou zijn met 'schizofrenie' (zie CGVS dd. 02.02.2022, p. 2) dient te worden opgemerkt dat u op heden geen enkel stavingsstuk heeft neergelegd waarin deze diagnose wordt gesteld. Dat u effectief te kampen heeft met psychoses, dan wel zou lijden aan schizofrenie, heeft u dan ook op geen enkele wijze aangetoond. Dit weerom ondanks herhaaldelijk aandringen van de protection officer om dit alsnog te staven (zie CGVS dd. 02.02.2022, p. 6). Zo werd u tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd om de documenten betreffende uw psychologische behandeling in Nederland en België over te maken aan het Commissariaat-generaal. Bovendien werd uw advocaat na het persoonlijk onderhoud tweemaal op digitale wijze gecontacteerd met de uitdrukkelijke vraag om alsnog bijkomende stukken ter staving van uw mentale gezondheidstoestand neer te leggen (zie stukken in administratief dossier). Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal echter geen bijkomende stukken aangaande uw mentale toestand noch enige reactie van uw advocaat ontvangen. Dat u bijgevolg zou lijden aan schizofrenie, en omwille hiervan in de onmogelijkheid zou verkeren om terug te keren naar de Gazastrook, heeft u geenszins aangetoond.

In de marge hiervan moet nogmaals aangestipt worden dat in de door u bijgebrachte Belgische medische attesten, beiden afgeleverd op dezelfde datum, meer bepaald dd. 04/11/2021, evenmin concreet geduid wordt welke vaststellingen of onderzoeken aan de basis liggen van de vaststellingen die erin gedaan worden op het niveau van de gestelde diagnose of daaraan gerelateerde symptomen. Dr. C. (...) vermeldt dat u sinds januari 2021 maandelijks psychiatrisch en psychologisch wordt opgevolgd omwille een posttraumatische stress-stoornis, dat u een medicamenteuze behandeling volgt (cf. Prozac, Lormetazepam) en geheugen- en concentratieproblemen vertoont en dissociatieve symptomen heeft en kampt met hallucinaties. Dat u effectief al sinds januari 2021 maandelijks wordt opgevolgd wordt op geen enkele wijze gestaafd. Er kan nochtans verondersteld worden dat, indien u effectief al meer dan een jaar wordt opgevolgd, er op heden reeds een uitgebreid dossier zou bestaan en u dit dan ook zou kunnen staven. Bovendien blijkt uit het attest van dokter C. (...) op geen enkele wijze op basis waarvan hij tot de specifieke diagnose PTSS kon komen. In het attest van uw huisarts Dr. F. (...) wordt dan weer enkel melding gemaakt van het feit dat u in behandeling zou zijn bij dr. C. (...) en u een psychotrope behandeling zou volgen. In de marge werd er aangestipt dat uw huisarts echter nog geen rapport had ontvangen van Dr. C. (...) betreffende uw diagnose en/of behandeling (zie stukken toegevoegd aan administratief dossier). Dient dan ook te worden geconcludeerd dat uw huisarts zich voor het opstellen van zijn attest enkel steunde op wat u verklaarde. Het mag duidelijk zijn dat dit ook geenszins kan weerhouden worden als een tastbaar en overtuigend begin van bewijs van uw psychologische toestand.

Volledigheidshalve dient nog te worden opgemerkt dat u zich voor de beoordeling van medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure, in casu een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatsecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Uit wat voorafgaat dient dan ook te worden besloten dat nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet

worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een menonwaardige situatie zou terechtkomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 14 februari 2022, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoire_palestinien_-_gaza_situation_securitaire_20220214.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>); blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid van de Gazanen teruggeschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël getroffen hebben om de Covid-19-pandemie te bestrijden zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot begin mei 2021, relatief gespaard gebleven van geweld. In november en december 2020 vonden er Israëlische bombardementen op Hamasdoelwitten plaats als vergelding voor raketbeschietingen. Er vielen geen slachtoffers. De protesten in het kader van de Grote Mars van Terugkeer, die eind december 2019 werden onderbroken, werden niet hervat in 2020.

Tijdens de verslagperiode was de veiligheidssituatie in de Gazastrook betrekkelijk rustig. Van half augustus tot half september 2021 werd een hervatting van de vijandelijkheden van lage intensiteit waargenomen: er werd een raket afgevuurd, het lanceren van brandballonnen werd hervat en demonstraties bij de grensafscheiding werden gevolgd door geweld. Op 21 augustus raakten ongeveer 40 Palestijnse demonstranten gewond. Medio september werden in het kader van de ontsnapping van Palestijnse gedetineerden uit een Israëlische gevangenis meerdere raketten afgevuurd richting Zuid-Israël. Niemand raakte gewond bij het vergeldingsbombardement op Hamasdoelen.

Er komen nog steeds regelmatig incidenten voor in de bufferzone. De Israëlische troepen beantwoorden pogingen om de bufferzone te naderen of over te steken met geweld. Dit geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook in mei 2021 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij hoofdzakelijk burgerslachtoffers langs Palestijnse zijde gevallen zijn, is er actueel geen sprake van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofd dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de Gazastrook. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen. Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aantoonst. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de beschikbare informatie (zie de COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, beschikbaar op https://www.cgva.be/sites/default/files/rapporten/coif_territoire_palestinien_gaza_retour_dans_la_bande_de_gaza_20200903.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreisprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw "veilig" gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinaï, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale

luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, zonder verdere formaliteiten, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, die in 2014 trouw gezworen heeft aan de Islamitische Staat, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berybommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontsien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Vanaf februari 2018 hebben de Egyptische autoriteiten een omvangrijke antiterroristische operatie uitgevoerd, bekend als "Operatie Sinai 2018", die tot op heden nog niet officieel is afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden gevisieerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinai verschoven Bir el-Abed, gelegen in het westen van de provincie. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinai tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren.

De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal

terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden. .

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang bij Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Het werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met Covid-19, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48u een lockdown opgelegd. Deze werd nadien met 5 dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan.

Dient verder opgemerkt te worden dat verschillende landen nationale lockdowns afgekondigd hebben en hun grenzen tijdelijk gesloten hebben in een poging om de verspreiding van virus te stoppen. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten teneinde de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de corona pandemie. Het betreffen aldus specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en bijgevolg van tijdelijk van aard zijn. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is, en een terugkeer naar de Gazastrook onmogelijk blijft. U brengt ook geen enkel bewijs aan dat u op dit moment een voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de COVID-19-pandemie.

Voor zover nodig, dient nog benadrukt te worden dat de COVID-19 virus pandemie niet afkomstig is van een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch door een van hen wordt veroorzaakt, zodat een van de essentiële criteria voor het verlenen van internationale bescherming, namelijk de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de inbreuk en waartegen bescherming is vereist, ontbreekt.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgeleijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.

De documenten die u voorlegt kunnen voorgaande appreciatie niet in positieve zin veranderen. Uw geboortakte, uw paspoort, het doorgangsbewijs, een tijdelijke verblijfstitel uit Nederland, de paspoorten van uw ouders, de paspoorten van uw zussen, de verblijfsvergunningen voor de V.A.E van uw ouders en de verblijfsvergunningen voor de V.A.E van uw zussen bevestigen louter uw persoonsgegevens alsook de persoonsgegevens van uw familieleden, uw herkomst, uw reisweg, uw verblijf in Nederland alsook de verblijfsstatus van uw gezinsleden in de V.A.E. Geen van deze feiten wordt in voorgaande betwist doch ze hebben geen uitstaans met uw asielmotieven. Het mag duidelijk zijn dat deze documenten dan ook niet volstaan om voorgaande bevindingen om te vormen. Het attest van het 'ministry of local government' in verband met de vernieling van de woning in 2008, de twee krantenartikelen in verband met de vernieling van de ouderlijke woning in 2008, het attest van het 'ministry of public works and housing' in verband met schade aan uw huurwoning in 2014 alsook de foto's van de schade uit 2014 bevestigen uw verklaringen aangaande de vernieling van de woning van uw vader in de Gazastrook alsook de schade aan uw huurwoning in 2014. Dit wordt evenmin betwist in voorgaande doch uit uw verklaringen blijkt dat u nadien nog gedurende ettelijke jaren in de Gazastrook heeft verbleven en er in uw onderhoud kon voorzien. Dat u actueel niet in staat zou zijn om terug te leren naar de Gazastrook heeft u bijgevolg geenszins aangetoond. Wat betreft het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Abu Dhabi, de officiële verlening van gratie door het Ministerie van Buitenlandse zaken van de V.A.E. alsook het attest van de V.A.E. in verband met uw verblijf en uw verwijdering dient te worden opgemerkt dat dit louter aantoonde dat u in de V.A.E. veroordeeld werd tot een gevangenisstraf. Naar aanleiding hiervan bent u uw verblijfsvergunning kwijtgeraakt en diende u het land in 2011 te verlaten. Dient te worden opgemerkt dat u hiermee geenszins aantoonde dat u actueel in de mogelijkheid verkeerd om terug te keren naar de Gazastrook en zich al daar te vestigen. De UNRWA family record op naam van uw ouders, alsook de UNRWA family registration card van uw echtgenote, bevestigen enkel dat uw moeder in de Gazastrook geregistreerd staat als 'registered refugee' (RR) en uw vader als 'non refugee husband' (NH) alsook dat de familie van uw echtgenote geregistreerd staat bij het agentschap. Deze stukken spreken zich evenmin uit over de feiten die u in Gazastrook zou hebben meegemaakt en omwille waarvan u, naar eigen zeggen, de Gazastrook diende te verlaten noch kunnen deze een ander licht werpen op hetgeen hierboven aangaande uw eigen registratie bij UNRWA werd aangehaald, i.c. dat u niet bij de UNRWA geregistreerd bent. Dit wordt tevens bevestigd door informatie verkregen van de UNRWA waaruit blijkt dat u niet gekend bent bij de organisatie (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). De overige documenten – in casu de medische attesten alsook de oproepingsbrieven – werden hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van *“de beginselen van behoorlijk bestuur, van voorzorg en zorgvuldigheid”*.

In een eerste onderdeel van dit middel stelt verzoeker het volgende over zijn psychologische toestand:

“Overwegende dat de verzoeker aan zeer ernstige psychologische stoornissen lijdt.

Dat dit met name gerechtvaardigd is vanwege het geleden geweld en het gebruik van drugs.

Dat zijn geheugen ernstig is aangetast door zijn aandoening.

Dat, hoewel de verzoeker de vragen coherent lijkt te beantwoorden, hij niet in staat is een tijdlijn te bedenken om de gebeurtenissen die hij heeft meegemaakt in de tijd te situeren.

Zo heeft verzoeker dus wel degelijk in Egypte gewoond.

Hij voegt een certificaat toe dat zijn aanwezigheid in Egypte bevestigt.

De data die hij tijdens zijn hoorzitting bij het CGVS heeft meegedeeld, stemmen zo niet noodzakelijk overeen met de realiteit van de feiten, aangezien verzoeker zich niet in de tijd kan situeren.”

In een tweede middelonderdeel voert verzoeker aan dat hij een vrees heeft ten opzichte van Palestina.

Wat deze vrees betreft, stelt hij vooreerst het volgende over zijn relatie met S.:

“Tegenpartij stelt dat verzoeker geen relatie beschrijft die overeenkomt met de verslagen die hij bij zijn beslissing voegt wat betreft dating in het openbaar.

Uit het verhoor van verzoeker blijkt echter niet dat hij in het openbaar blijf heeft gegeven van enige demonstratieve uitingen van affectie.

Verzoeker verklaarde ook dat hij voorzorgsmaatregelen heeft genomen, zoals parkeren in een zijstraat van de universiteit, gebruik maken van een gepantserde auto en reizen naar afgelegen gebieden van de Gazastrook.

Hij ging haar opzoeken toen ze op de universiteit was. Haar afwezigheid kon dus perfect gerechtvaardigd worden tegenover haar familie.

Bovendien is het niet verwonderlijk dat het hart soms niet luistert naar de reden.

Dit is inderdaad een veel voorkomende observatie die zelfs aanleiding gaf tot een beroemd gezegde...

Hetzelfde geldt voor de seksuele relatie tussen hen.

De geloofwaardigheid van verzoeker kan derhalve niet op deze grond worden afgewezen.”

Verzoeker hekelt vervolgens de waardeoordelen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) en stelt hierover het volgende:

“Terwijl het CGVS herhaaldelijk waardeoordelen uitspreekt om te verklaren dat de geloofwaardigheid van de aanvrager onbestaande is.

Het verwerpt de gegeven uitleg zonder verdere motivering.

Zo verklaarde verzoeker bijvoorbeeld dat hij via de grensovergang Erez was vertrokken omdat de autoriteiten aan de grensovergang bij Rafah niet dezelfde waren als die aan de grensovergang bij Erez en dat hij steekpenningen had betaald om de grens te kunnen oversteken.

Het CGVS verwerpt deze verklaring en stelt dat verzoeker hiervan geen bewijs levert en dat het onwaarschijnlijk lijkt dat verzoeker het risico zou hebben gelopen te worden gearresteerd om naar buiten te kunnen gaan.

Hetj betwist echter niet de aanwezigheid van verschillende autoriteiten op de twee passages, noch het bestaan van corruptie.

Bovendien had verzoeker reeds verschillende ontsnappingspogingen ondernomen, die op niets waren uitgelopen. Dit was een meer uitgewerkte poging en daarom, a priori, minder riskant.

Gelet op de extra risico's die een verblijf in Gaza met zich brengt, lijkt het zeer geloofwaardig dat verzoeker wilde vluchten.

Het standpunt van verzoekster is dus volledig houdbaar en de niet-onderbouwde beoordeling van het CGVS is duidelijk ontoereikend.”

Wat betreft de aanhoudingen laat verzoeker het volgende gelden:

“De talrijke aanhoudingen waarvan verzoeker het slachtoffer is geweest, worden in de CGRA niet geanalyseerd.

Verzoeker heeft de context van deze arrestaties en het geweld dat hij heeft ondergaan echter uiteengezet.

Tegenpartij brengt geen tegenstrijdigheid of inconsistentie in de beschrijving van verzoekster naar voren.

Zij maakt geen enkele melding van deze gebeurtenissen, die van essentieel belang zijn voor het onderzoek van de zaak, met name gelet op artikel 48/7 van de wet van 1980.

Het CGVS verwerpt ook de dagvaardingsbrieven voor zover zij geen reden voor de aanhouding vermelden en handgeschreven zijn.

Dit argument is duidelijk zwak wanneer men de inhoud leest van de verhoren waarin verzoeker de verschillende arrestaties en de mishandelingen uiteenzet.

Bovendien is het heel gebruikelijk dat dagvaardingen en arrestaties buiten elk gerechtelijk kader plaatsvinden en dat er geen officieel document wordt getypt.

Dat dit duidelijk een geval van willekeurige detentie is, dat tegenpartij redelijkerwijs niet in twijfel kan trekken.

Dat de verklaringen van verzoeker worden bevestigd door verslagen van NGO's, waaruit blijkt dat zowel de Palestijnse Autoriteit als HAMAS vaak gebruik maken van folteringen.

Dat het gebruik van marteling, volgens Human Rights Watch, systematisch is : « (...) ».

Dat Human Rights Watch bevestigt dat « (...) ».

Dat Amnesty International hetzelfde verklaart : « (...) ».

Dat men ook kan lezen dat « (...) ».

Dat Human Right Watch in een verslag van 29 mei 2019 vermeldt : « (...) ».

Dat het verslag eraan toevoegt : « (...) ».

Dat de organisatie NANSSEN in haar verslag van april 2019 verklaart : « (...) »

Dat deze objectieve documentaire bronnen van NGO's de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker aantonen.

Dat deze verklaringen, die worden gestaafd door bewijsstukken en door een verklaring van de psychotherapeut van verzoeker, de geloofwaardigheid van de vrees van verzoeker aantonen.”

In een derde middelonderdeel geeft verzoeker aan het niet eens te zijn met het standpunt van het CGVS inzake de toepassing van artikel 1, D van het Verdrag van Genève.

Wat zijn positie betreft, wijst verzoeker op het volgende:

“Dat zijn ouders en zijn echtgenote de bescherming van de UNRWA genieten.

Dat er geen twijfel over bestaat dat als hij naar Palestina zou terugkeren hij automatisch van deze bijstand zou profiteren.

Dat hoe dan ook uit de huidige rechtspraak van deze Rechtsmacht en de praktijk van het CGVS blijkt dat de vluchtelingenstatus wordt toegekend aan personen die bescherming van het UNRWA genieten omdat deze bescherming niet langer doeltreffend is.

Bijgevolg moet ook aan degenen die geen bescherming van het UNRWA genieten, de status van vluchteling worden verleend.

Het lijdt inderdaad geen twijfel dat hun situatie des te hachelijker zal worden omdat de UNRWA niet in hun situatie zal tussenbeide komen.”

Daarna beargumenteert verzoeker aan de hand van algemene informatie en arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het *United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East* (hierna: UNRWA) thans aan de Palestijnse bevolking geen enkele bescherming meer biedt en dat de mogelijkheid van UNRWA om haar opdracht te vervullen ten aanzien van Palestijnse vluchtelingen onder haar mandaat bovendien beperkt wordt door de structurele financiële problemen waarmee het agentschap kampt en door de politieke en socio-economische situatie, zodat UNRWA niet over de nodige middelen beschikt om de totaliteit van haar opdrachten uit te voeren.

Over de veiligheidssituatie in Gaza betoogt verzoeker als volgt:

“Overwegende dat volgens een voormeld verslag van april 2019 van de organisatie NANSSEN : « (...) »

Dat het verslag vanuit economisch en maatschappelijk oogpunt meldt : « (...) ».

Dat Human Right Watch vaststelt dat de situatie te Gaza niet zal verbeteren.

Dat talrijke protesten plaatsvinden, met name de Grote Mars van Terugkeer waarin de Palestijnen zich tegen de levensomstandigheden in Palestina verzetten.

Dat deze demonstraties sinds talrijke maanden plaatsvinden en niet zullen ophouden, zoals vastgesteld door Human Right Watch.

Dat de NGO in meerdere verslagen de rampzalige menselijke situatie in Palestina al had aangegeven.

Dat zij in een verslag van 2017 al had vermeld :« (...)».

Dat de NGO CNCD ook een verslag opmaakte waarin zij de rampzalige situatie in Gaza aangaf.

Dat verzoeker dit verslag in bijlage voegt.

Dat men in een artikel van 15 mei 2019 opgesteld door The Palestine Chronicle kan lezen :

« (...) »

Dat de Europese Commissie op haar website van 30 april 2019 schreef :

« (...) »

Dat volgens hetzelfde verslag er nog talrijke stroomonderbrekingen gebeuren en dat de toegang tot drinkwater kritisch is. « (...) »

Dat de Mensenrechtenraad dit watertekort in een resolutie van 22 maart 2019 uitdrukkelijk vaststelt.

Dat deze zo schrijft : « (...) »

Dat de overblijvende gezondheidszorgen op een breekpunt zijn. « (...) »

Dat de toegang tot de school niet meer gewaarborgd is :“(…) »

Dat de verschillende militaire operaties tijdens welke fundamentele infrastructuren, zoals ziekenhuizen, scholen, de enige elektrische centrale van Gaza vernield werden, in het algemeen hebben bijgedragen tot de rampzalige socio-economische en humanitaire situatie die thans in Gaza heerst.

Dat wat de veiligheidssituatie stricto sensu betreft, de recente gebeurtenissen aantonen dat de Gazastrook uiterst gevaarlijk blijft.

Dat het NANSEN verslag schrijft : « (...) »

Dat de Mensenrechtenraad op 22 maart 2019 een resolutie heeft aangenomen waarin hij de huidige situatie op het grondgebied van Gaza scherp veroordeelt.

Dat deze zo schrijft : « (...) »

Dat de spanningen nog lang niet verminderen.

Dat de Eerste Minister inderdaad dreigde om de Israëlische tegenaanval te versterken.

Dat the Time of Israël zo in een artikel van 26 maart 2019 de Eerste Minister citeerde : « (...) »

Dat al deze gebeurtenissen van 2019 dateren.

Dat ze een toch al alarmerende situatie beschrijven.

Dat de COVID-crisis de situatie vanuit een economisch oogpunt nog erger heeft gemaakt.

Zo stellen de VN in hun artikel van september 2020 "COVID-19 devastates Palestine's shattered economy"⁸»

Uit het CGRA-verslag van 27 augustus 2021 blijkt ook dat : "(...) »

Het CGRA heeft dus zelf toegegeven dat de situatie in Palestina in alle opzichten aanzienlijk is verslechterd.

Naast de situatie van de COVID is er namelijk sprake van een zeer aanzienlijke toename van de spanning.

De NGO CARE gaf in een rapport van juni 2021 aan :

« (...) »⁹

De situatie verslechterde opnieuw in april 2022:

"(...) »

Na deze vuurgevechten besloot Israël de grensovergang Erez te sluiten en de Palestijnen uit Gaza te verbieden op zijn grondgebied te werken.

Zo geeft de krant Le Temps aan : "(...)»¹⁰

De humanitaire situatie is catastrofaal en Gaza blijft het doelwit van veelvuldige aanvallen.

Al deze gebeurtenissen vinden cumulatief plaats zonder dat er een voldoende lange periode van rust is om een verbetering van de situatie mogelijk te maken.

Het CGVS had hiermee rekening moeten houden."

Over de doorgang naar Rafah laat verzoeker ten slotte het volgende gelden:

"Overwegende dat tegenpartij van mening is dat de mogelijkheid of onmogelijkheid om langs de doorgang van Rafah te passeren niet in aanmerking genomen moet worden omdat de aanvraag van verzoeker geanalyseerd moet worden op grond van artikel 1A van het Verdrag van Geneve en niet van artikel 1D.

Dat tegenpartij vervolgens hoe dan ook van mening is dat een terugkeer naar Gaza voor Palestijnen na een verblijf in het buitenland mogelijk is.

Dat het volgens de tegenpartij gemakkelijk is om via de Palestijnse missie in Brussel een paspoort te verkrijgen.

Dat Hamas zich niet zou bemoeien met de paspoortprocedure.

Dat er volgens haar, tenzij de betrokkene Hamas zelf in kennis stelt van de redenen van zijn verblijf in België, er geen reden is om aan te nemen dat het vragen van asiel in België een belemmering vormt voor de terugkeer naar Gaza.

Dat de vraag echter rijst hoe Palestijnen aan de grens die niet in het bezit zijn van de vereiste documenten en die op grond van het Verdrag van Chicago door de verantwoordelijke luchtvaartmaatschappij worden teruggebracht naar de plaats van vertrek van hun reis, weer toegang krijgen tot Gaza.

Dat de grensovergang bij Rafah, sinds de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit, nog steeds in handen is van Hamas.

Dat volgens het NANSSEN-verslag van april 2019 de recente gebeurtenissen aantonen dat de opening van de grensovergang bij Rafah nog steeds een onzekere factor is, die afhankelijk is van een broos politiek evenwicht.

Daaruit volgt dat er inderdaad praktische en veiligheidsbelemmeringen zijn om naar Gaza terug te keren.

Dat tegenpartij de subsidiaire beschermingscriteria toepast bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de Noordelijke Sinai.

Dat overeenkomstig het standpunt van het UNHCR inzake artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag niet hoeft te worden aangetoond dat het niveau van willekeurig geweld zo hoog is dat de burgers een reëel risico lopen slachtoffer te worden en daarom niet kunnen terugkeren, maar dat een of andere reden een dergelijke terugkeer verhindert, voldoende is. Het is ook niet nodig om individueel gericht te zijn

Dat men zo kan lezen « (...) »

Dat deze Rechtsmacht in twee recente arresten, waarvan één in verenigde kamers werd genomen, de beslissing tot weigering van tegenpartij tegen Palestijnen uit Gaza nietig verklaart, gezien zij van mening is dat zij vallen onder de bevoegdheid van artikel 1D van het Verdrag van Geneve, bij gebrek aan voldoende bewijzen aangaande het feit dat de terugkeer via Rafah naar Gaza ractisch en veilig is (RvV februari 2018, nr. 216474, RvV 16 januari 2019, nr. 215224).

Thans wordt ter hoogte van de doorgang naar Rafat een tweede muur tussen Gaza en Egypte gebouwd.

Dat de situatie er thans echter niet beter op komt, in tegendeel."

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/7, 55/2 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en van "de gegrondheid en de wettelijkheid van de beslissingen betreffende de hoedanigheid van vluchteling en het status van subsidiaire bescherming".

Verzoeker haalt artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aan en overweegt het volgende:

"Overwegende dat tegenpartij nochtans van mening is dat de mate van willekeurig geweld niveau vereist door artikel 48/4 §2 c) in GAZA thans niet bereikt is.

Dat, volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de criteria van willekeurig geweld bereikt wordt wanneer de loutere aanwezigheid van de persoon op het grondgebied een reëel en ernstig risico voor haar leven inhoudt.

Dat verschillende objectieve elementen in acht genomen moeten worden om de mate van het geweld te ramen.

Dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in haar arrest Elgafaji (para 37) het begrip van willekeurig geweld zoals volgt bepaalt :

« (...)»

Overwegende dat het begrip van "willekeurig geweld" ruim geïnterpreteerd moet worden.¹¹

Dat deze om een holistische en inclusieve aanpak vraagt.¹²

Dat de nationale Hoven en Rechtbanken in hun rechtspraak kwalitatieve en kwantitatieve elementen ontwikkeld hebben die toestaan de mate van willekeurig geweld te evalueren.¹³

- De rechtstreekse en onrechtstreekse uitwerkingen van het conflict op de burgers (toegang tot de gezondheidszorgen, tot de opleiding, functioneel aspect van de stad);

- De verplaatsingen van de bevolking;

- De hygiëne en de veiligheid;

- « the degree of 'State failure' to guarantee basic materieel infrastructure, order, healthcare, supply and drink water.¹⁴;

- Het gebruikt wapentype. Dat zo de bomaanslagen, de collaterale schade tijdens aanvallen in wijken van een stad, de aanslagen in openbare plaatsen en het gebruik van geïmproviseerde explosiemiddelen elementen betreffen die een willekeurig geweld aan het licht brengen.

Dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in haar arrest Sufi en Elmi, deze criteria aangenomen heeft om de mate van willekeurig geweld te begroten.

Dat eraan toegevoegd dient te worden dat het Hof van de Republiek Slovenië geacht heeft dat « the protected value in relation to Article 15(c) is not mere 'survival' of asylum seekers, but also a prohibition against inhuman treatment. »¹⁵

Dat verzoeker in punt 1 van zijn beroep kon aantonen dat deze factoren in de Gazastrook thans problematisch waren.

Dat tegenpartij dit in haar beslissing echter helemaal niet aanhaalt.

Dat zij geen enkel van deze elementen meldt en dus niets vermeldt dat toestaat te overwegen dat er in de Gazastrook geen willekeurig geweld bestaat.

Dat zij, na alle gewelddadigheden te hebben omschreven die thans ter plaatse plaatsvinden, gewoon concludeert :

Dat zij haar argumentatie tot de al dan niet mogelijke toegang tot de Gazastrook beperkt.

Dat bij lezing van deze elementen en van het hierboven vermelde het geen twijfel lijdt dat er thans in GAZA een situatie van willekeurig geweld bestaat.

Dat bij de interpretatie van artikel 48/4, § 2, sub c, ook rekening moet worden gehouden met het arrest ELGEFAJI van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 17 juli 2008, nr. 25904/07.)

Dat dit arrest nader ingaat op het begrip van Sliding scale effect m.b.t. d beoordeling van de graad van willekeurig geweld :

Dat het Hof in haar paragraaf 39 inderdaad toevoegt : : « (...) »

Dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en de nationale Hoven en Rechtbanken dit beginsel in hun rechtspraak vastgelegd hebben¹⁶.

Dat een dergelijke redenering in huidig geval toegepast dient te worden.

Dat verzoeker toebehoort tot een bijzondere kwetsbare groep, gezien hij meerdere malen door Hamas werd aangehouden.

Dat NANSSEN in het kader van zijn verslag van april 2019 kon aantonen hoe het behoren tot deze groep problematisch kan zijn.

Dat het deel uitmaken van een bijzondere sociale groep een element vormt dat toestaat te bewijzen dat verzoeker specifiek om reden van personele elementen getroffen is.

Dat dit werd bevestigd door de Advocaat Generaal Maduro in het kader van zijn besluiten ingediend bij het Europese Hof van de Europese Unie in de zaak ELGEFAJI (37)

Dat de mate van het geweld vereist door artikel 48/4 §2 c) bijgevolg lager moet liggen.

Dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in haar arrest ELGEFAJI er eveneens aan toevoegt : « (...) ».

Dat zoals uitgelegd in het kader van het beroep verzoeker al het voorwerp van bedreigingen is geweest.

Dat, in toepassing van de lessen van het arrest ELGEFAJI; de mate van het geweld vereist door artikel 48/4 §2 c) lager moet liggen.

Dat, gezien de situatie die in de hierboven vermelde verslagen uiteengezet wordt en die door tegenpartij niet doeltreffende ter discussie wordt gesteld, op zijn minst de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker toegekend dient te worden,"

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- het artikel "La reprise des violences autour de Gaza fait 22 morts côté palestiniens" van RTS info van 13 november 2019 (stuk 2);
- het artikel "Un nouveau mur entre l'Égypte et Gaza" van France Inter van 19 februari 2020 (stuk 3);
- de Nansen Note 2019/1 "Palestijnse vluchtelingen van Gaza – Toepassing artikel 1D Vluchtelingenverdrag" (stuk 5);
- het rapport "Israel and Palestine. Events of 2017" van Human Rights Watch (stuk 6);
- het rapport "Gaza : La situation humanitaire ne peut s'améliorer sans levée van blocus" van CNCD-11.11.11 van 6 augustus 2018 (stuk 7);
- het arrest nr. 219 902 van de Raad van 16 april 2019 (stuk 8);
- het artikel "un million d'habitants de Gaza en situation de risque alimentaire" van The Palestine Chronicle van 15 mei 2019 (stuk 9);
- het artikel "L'ONU s'alarme de la situation sécuritaire à Gaza" van Le Monde Arabe van 26 maart 2019 (stuk 11);
- het artikel "Palestine: Arrestations arbitraires et recours à la torture" van Human Rights Watch van 29 mei 2019 (stuk 12);
- het artikel "Pourquoi les manifestations à Gaza ne s'arrêteront pas" van Human Rights Watch van 29 maart 2019 (stuk 13);

- het artikel “*L’UNRWA a besoin de 1,5 milliard de dollars pour aider les réfugiés palestiniens en 2021*” van Xinhuanet van 12 februari 2021 (stuk 14);
- het artikel “*Torture et persécution: la face sombre de l’autorité palestinienne et du Hamas*” van Monde International van 23 oktober 2018 (stuk 15);
- het artikel “*Palestine: Authorities crush dissent*” van Human Rights Watch van 23 oktober 2018 (stuk 16);
- het “*Rapport annuel 2019. Palestine*” van Amnesty International (stuk 17);
- het artikel “*Défendre les droits des femmes en Palestine*” van CIDSE van 7 juni 2016 (stuk 18);

De inventaris bij het verzoekschrift vermeldt ook nog de volgende stavingstukken:

“*Stuk 10 : Artikel betiteld « Israël prêt à faire « beaucoup plus » après le bombardement à Gaza - Netanyahu » van 26 mars 2019*

(...)

Stuk 19 : Care ONG, <https://www.care.org/news-and-stories/health/many-gazan-women-must-often-choose-between-food-or-medicine/>

Stuk 20 : UNCTAD, COVID-19 devastates Palestine’s shattered economy, <https://unctad.org/es/node/27712>

Stuk 21: Le Temps.CH, <https://www.letemps.ch/monde/apres-tirs-roquettes-israel-interdit-aux-palestiniens-gaza-travailler-so>”

2.2.2. Op 31 augustus 2022 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan de COI Focus “*Palestine. Territoire palestinien – Gaza. Situation sécuritaire*” van 26 augustus 2022.

2.2.3. Bij een op 4 september 2022 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet zijn UNRWA-kaart.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van de middelen

2.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker in het eerste middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit artikel geschonden acht. Ook voert hij in dit middel de schending aan van “*de beginselen van behoorlijk bestuur*” en “*van voorzorg*”, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze beginselen *in casu* geschonden acht. Bovendien moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijke beginselen bekend zijn.

2.3.1.2. In de mate dat verzoeker in het eerste middel aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.3. Het eerste middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de van toepassing geachte rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) uit zijn verklaringen en uit de door hem neergelegde stukken blijkt dat hij nooit geregistreerd is bij UNRWA en dat hij nooit beroep heeft gedaan op de bijstand van UNRWA, zodat zijn verzoek om internationale bescherming onderzocht moet worden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, omdat (B) hij niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben nu (i) zijn verklaringen ten aanzien van het CGVS op een aantal cruciale punten afwijken van zijn verklaringen ten aanzien van de Nederlandse asielinstanties, (ii) zijn verklaringen dat hij op dagelijkse basis afspraken met zijn vriendin én dit op klaarlichte dag rekening houdend met de Gazaanse context geenszins kunnen overtuigen, (iii) het bevreemdend is dat hij *überhaupt* een seksuele relatie zou zijn aangegaan met zijn toenmalige vriendin, (iv) zijn verklaringen over wat de relatie met S. voor hem betekende niet eensluidend zijn, (v) hij evenmin eenduidige verklaringen heeft afgelegd over de wijze waarop zijn relatie uiteindelijk geëindigd is, (vi) hij, ondanks zijn aanhoudende problemen met de veiligheidsdiensten in de Gazastrook, die volgens zijn verklaringen eind 2013 begonnen, pas in april 2016 de Gazastrook heeft verlaten, (vii) hij legaal, met zijn eigen paspoort, de Gazastrook verliet via de Erez grensovergang en (viii) de omstandigheid dat hij ter staving van zijn relaas verschillende oproepingsbrieven neerlegde niets wijzigt aan deze appreciatie, omdat (C) nergens uit zijn verklaringen kan afgeleid worden dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten, zodat niet kan worden aangenomen dat hij, indien hij zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen, omdat (D) er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, omdat (E) de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is terug te keren naar de Gazastrook niet relevant is voor de beoordeling van zijn nood aan internationale bescherming, bovendien uit informatie waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd blijkt dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren, en hij niet heeft aangetoond dat er omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah in zijn hoofde een vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bestaat, en omdat (F) de documenten die hij voorlegt deze appreciatie niet in positieve zin kunnen veranderen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Voorafgaande opmerking

Artikel 55/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. (...)”

Artikel 1, D van het Verdrag van Genève bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

In de bestreden beslissing wordt over de vraag of deze bepalingen op verzoekers situatie van toepassing zijn als volgt gemotiveerd:

“Uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde stukken blijkt dat u nooit geregistreerd bent bij UNRWA (zie stukken toegevoegd aan administratief dossier) en dat u nooit beroep heeft gedaan op de bijstand van UNRWA (zie CGVS dd. 21.10.2021, p. 7). Bijgevolg moet uw verzoek om internationale bescherming onderzocht worden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Te dezen voert verzoeker in het derde onderdeel van het eerste middel aan dat zijn ouders en zijn echtgenote de bescherming van UNRWA genieten en dat er geen twijfel over bestaat dat als hij naar Palestina zou terugkeren hij automatisch van deze bijstand zou profiteren.

De Raad wijst er vooreerst op dat verzoeker niet vermeld wordt op de UNRWA “Family Record” van zijn ouders die hij in de loop van de administratieve procedure heeft neergelegd (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5, map met ‘Documenten’, nr. 4, Family Record) en dat verzoeker niet betwist dat hij nooit beroep heeft gedaan op de bijstand van UNRWA. Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij *“thans bescherming of bijstand geniet”* van UNRWA, waarbij de Raad er nog op wijst dat het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft gepreciseerd dat *“(u)it de duidelijke bewoordingen van artikel 1, D, van het verdrag van Genève volgt dat alleen degenen die daadwerkelijk de door het UNRWA geboden hulp hebben ingeroepen, onder de daarin genoemde grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus vallen, welke als zodanig strikt moet worden uitgelegd en derhalve niet tevens betrekking kan hebben op personen die er enkel voor in aanmerking komen of kwamen om bescherming of bijstand van deze instelling te genieten”* (HvJ 17 juni 2010, C-31/09, Nawras Bolbol tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, pt. 51).

Wat betreft (de fotokopie van) de UNRWA “Family Record” die verzoeker bij zijn aanvullende nota voegt, stelt de Raad vast dat verzoeker hierop vermeld staat als *“non-refugee husband”* (NH). De Raad wijst er op dat UNRWA in beginsel is opgericht voor de bescherming en de bijstand in de Gazastrook, de Westelijke Jordaanoever, Jordanië, Libanon en Syrië, van Palestijnen in hun *“hoedanigheid van vluchtelingen uit Palestina”* (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, Serin Alheto tegen Zamestnik-predsdatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite, § 84). Het loutere feit de echtgenoot te zijn van een Palestijnse vluchteling en in die hoedanigheid op diens UNRWA “Family Record” vermeld te worden, volstaat niet om onder het personele toepassingsgebied te vallen van artikel 1, D van het Verdrag van Genève.

Gelet op het voorgaande toont verzoeker niet aan dat hij onder het toepassingsgebied van artikel 1, D van het Verdrag van Genève valt.

Zijn betoog dat *“uit de huidige rechtspraak van deze Rechtsmacht en de praktijk van het CGVS blijkt dat de vluchtelingenstatus wordt toegekend aan personen die bescherming van het UNRWA genieten omdat deze bescherming niet langer doeltreffend is”*, dat UNRWA thans aan de Palestijnse bevolking geen enkele bescherming meer biedt en dat de mogelijkheid van UNRWA om haar opdracht te vervullen ten aanzien van Palestijnse vluchtelingen onder haar mandaat bovendien beperkt wordt door de structurele financiële problemen waarmee het agentschap kampt en door de politieke-en socio-economische situatie, zodat UNRWA niet over de nodige middelen beschikt om de totaliteit van haar opdrachten uit te voeren, is dan ook niet dienstig.

Een schending van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Bijgevolg dient het thans voorliggende verzoek om internationale bescherming te worden onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart de Gazastrook in april 2016 te hebben verlaten omwille van problemen die hij er had met N., de oudere broer van S., een meisje met wie hij een seksuele relatie had. Nadat N., die een hoge functie had bij Hamas, in de loop van 2013 deze relatie zou hebben ontdekt, zou verzoeker meerdere keren zijn meegenomen naar het politiekantoor en daar zijn vastgehouden. Daarnaast verklaart verzoeker dat de huurwoning waar hij met zijn broer woonde tijdens de oorlog van 2014 door een raket werd beschadigd.

Na lezing van het administratief dossier stelt de Raad in navolging van de adjunct-commissaris vast dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in zijn hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar deze vaststelt dat de verklaringen die verzoeker op het CGVS aflegde over de duur van zijn verblijf in de Gazastrook en over de aard van zijn relatie met S. en de problemen die hij omwille van zijn relatie gekend zou hebben afwijken van de verklaringen die hij daarover eerder aflegde ten aanzien van de Nederlandse asielinstanties. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Zo verklaarde u ten aanzien van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat u na uw terugkeer naar de Gazastrook in 2011 ononderbroken in het land heeft verbleven tot aan uw definitief vertrek in 2016 (zie CGVS dd. 21.10.2021, p. 4). Dit strookt echter niet met uw verklaringen ten aanzien van de Nederlandse asielinstanties waar u in het kader van het nader gehoor op 17 februari 2017 liet optekenen dat u in de periode van augustus 2012 tot augustus 2013 in Egypte heeft verbleven (zie rapport van het nader gehoor dd. 13.02.2017, p. 4, 17 en 18). U voegde eraan toe dat u na een kort verblijf aldaar besloot om de Gazastrook opnieuw te verlaten en naar Egypte trok omwille van het feit dat u er maar niet in slaagde zich aan te passen aan het leven in de enclave (zie rapport van het nader gehoor dd. 13.02.2017, p. 6). U voegde eraan toe in Egypte een operatie te hebben ondergaan en er gedurende een jaar op illegale wijze bij een vriend te hebben verbleven (zie rapport van het nader gehoor dd. 13.02.2017, p. 6, 17 en 18). Uw moeder zou tijdens uw verblijf in Egypte op bezoek gekomen zijn (zie rapport van het nader gehoor dd. 13.02.2017, p. 18). U geconfronteerd met de informatie vervat in uw administratief dossier verklaarde u dat u zich misschien vergist had van datum maar dat u na uw aankomst in de Gazastrook zeker niet meer bent teruggekeerd naar Egypte (zie CGVS dd. 02.02.2022, p. 15). Voorgaande biedt echter op geen enkele wijze een vergoelijking voor uw afwijkende verklaringen op dit gebied. Dat u zich vergist zou hebben bij de Nederlandse asielinstanties is weinig geloofwaardig aangezien uw verklaringen ten aanzien van de Nederlandse asielinstanties in dit verband zéér gedetailleerd zijn (zie rapport van het nader gehoor dd. 13.02.2017, p. 6 en 7). Daarenboven haalde u doorheen uw nader gehoor op meerdere momenten aan in de periode 2012 - 2013 in Egypte te hebben verbleven. Dat u zich bijgevolg vergist zou hebben kan geenszins overtuigen. Dient te worden opgemerkt dat er minstens van u verwacht kan worden dat u op een duidelijke manier de plaatsen waar u verbleef en de periode tijdens dewelke u er bleef zou kunnen weergeven. Minstens kan verwacht worden dat u duidelijk zou kunnen aangeven of u al dan niet ononderbroken in de Gazastrook heeft verbleven na uw terugkeer naar daar in 2011. Dat u hiertoe niet in staat blijkt is hoogst opmerkelijk. Voorgaande afwijkende en tegenstrijdige verklaringen ondermijnen dan ook in niet geringe mate de geloofwaardigheid van de door u ondervonden problemen in de Gazastrook. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw relatie, alsook het ontstaan van uw problemen met de veiligheidsdiensten in de Gazastrook, gesitueerd kunnen worden in de periode van 2012 – 2013 (zie CGVS dd. 02.02.2022, p. 8, 13 en 15). Echter, als u zich op dat moment niet in de Gazastrook bevond kunnen de door u geschetste zaken logischerwijs evenmin hebben plaatsgevonden.

Ook wat betreft de aard van uw relatie legde u afwijkende verklaringen af. Zo verklaarde u ten aanzien van de Nederlandse asielinstanties het volgende: “Mijn relatie met S. (...) was gewoon, normaal. Ik ging vijf keer met haar uit. [...] Ik bleef sinds mijn komst in Gaza in eerste instantie zo'n zeven of acht maanden. Ik kon me niet aanpassen aan het leven in Gaza. Daarnaast zag ik dat het meisje, S. (...), emotioneel afhankelijk van me werd. Ik wilde dat niet want ik had een vriendin in Abu Dhabi. Ik ben naar Egypte gereisd voor een medische operatie. Maar omdat ik me niet kon aanpassen aan het leven in Gaza, wilde ik via Egypte een manier vinden om naar een ander land te reizen. In het dorp waar ik verbleef, Albasan Alsagirah, kwamen sommige mensen erachter dat ik een relatie had met S. (...), dat ik haar in de steek had gelaten. Ook N. (...), haar oudste broer, hoorde dit nieuws. Nadat ik naar Egypte was gereisd, kreeg men de indruk dat ik S. (...) voor de gek had gehouden. In Egypte heb ik de relatie beëindigd” (zie rapport van het nader gehoor dd. 13.02.2017, p. 6 en 7). Later paste u uw verklaringen enigszins aan doch u bleef volharden dat u slechts een zestal keren heeft afgesproken met S. (...) (zie rapport van het nader gehoor dd. 13.02.2017, p. 20). Doorheen uw verklaringen maakte u nergens

melding van een eventuele seksuele relatie (zie rapport van het nader gehoor dd. 13.02.2017, p. 1-34). Deze verklaringen staan in schril contrast met hetgeen u ten aanzien van het Commissariaat-generaal verklaarde. Zo beschreef u ten aanzien van de Belgische asielinstanties een relatie die in de loop van 2012 begon en gradueel uitgroeide van een puur platonische relatie tot een intense (seksuele) relatie die in totaal anderhalf jaar heeft geduurd (zie CGVS dd. 02.02.2022, p. 10, 11 en 12). U zou uw vriendin ontmoet hebben en jullie zouden gedurende een periode van een jaar meerdere keren per week afgesproken hebben in de woning van een vriend om er seks te hebben (zie CGVS dd. 02.02.2022, p. 12). Het hoeft geen betoog dat de door u voor de Belgische asielinstanties geschetste relatie geenszins in overeenstemming is met het beeld dat u voor de Nederlandse asielinstanties van deze relatie ophing. Dat uw verklaringen dermate van elkaar afwijken is weerom niet ernstig. Er kan immers van u verwacht worden dat u op een duidelijke en éénsluitende manier over deze relatie zou kunnen vertellen indien deze relatie de waarheid betreft. Het is volstrekt onaannemelijk dat u verward zou zijn over de duur en de aard van uw relatie met S. (...). Zeker in het licht van uw verklaringen dat u uw verzoek om internationale bescherming in België baseerde op dezelfde motieven als diegene die u eerder had aangehaald ten aanzien van de Nederlandse asielinstanties. Kan hier nog aan worden toegevoegd dat u uitdrukkelijk verklaard heeft dat alles wat u ten aanzien van Nederland verteld heeft correct was (zie CGVS dd. 02.02.2022, p. 7). Voorgaande ondermijnt bijkomend in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande uw relatie met S. (...). U geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen stelde u het volgende: "Het kan dat ik mij vergist heb. In Nederland was ik ook psychisch ziek. Ik was bang om alles te vertellen in Nederland. Hier in België voel ik mij meer op mijn gemak. Ik heb volledig dossier afgegeven hier in België. Ik wou vanaf begin eerlijk zijn. Ik heb hier bij sociale afgegeven. Ik weet dat jullie weten wat ik gezegd heb. De advocaat weet er ook van." (zie CGVS dd. 02.02.2022, p. 15). Het betreft echter een blote bewering van uw kant die u geenszins staakt. Dat u in Nederland te kampen had met psychische problemen heeft u tot op heden op geen enkele wijze aangetoond. Hoewel u verklaarde psychiatrisch, dan wel psychologisch, te zijn opgevolgd in Nederland heeft u tot op heden nagelaten om enig tastbaar begin van bewijs neer te leggen die u verklaringen hieromtrent staven (zie CGVS dd. 02.02.2022, p. 2 en 6). Rekening houdend met voorgaande slaagt u er niet in om aan te tonen dat uw mentale toestand de oorzaak is van de flagrante tegenstrijdige verklaringen die werden vastgesteld. Er kan tot slot nogmaals gewezen worden op het feit dat u ten aanzien van het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk verklaarde dat alles wat u ten aanzien van de Nederlandse asielinstanties had vermeld correct was (zie CGVS dd. 02.02.2022, p. 7). Indien u ten tijde van uw verschillende onderhouds bij de Nederlandse asielinstanties te kampen had met dermate zware psychologische problemen die een impact hadden op de inhoud van uw verklaringen, alsook het verloop van het gehoor, kan er verwacht worden dat u dit gemeld zou hebben toen u hiernaar gevraagd werd. De vaststelling dat u de impact van uw mentale gezondheidstoestand op hetgeen u in Nederland heeft verklaard pas aanhaalde op het moment dat u geconfronteerd werd met bovengenoemde tegenstrijdigheden is geenszins aannemelijk."

Verzoeker verduidelijkt in het eerste onderdeel van het eerste middel dat hij wel degelijk in Egypte heeft gewoond en dat hij een certificaat toevoegt dat zijn aanwezigheid in Egypte bevestigt, doch blijft steken in het herhalen van één versie van de door hem afgelegde verklaringen. Het hoeft geen betoog dat het louter volharden in één versie van de beweemde feiten, de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opheft. Waar verzoeker nog aanvoert dat hij aan zeer ernstige psychologische stoornissen lijdt vanwege het geleden geweld en het gebruik van drugs en dat hierdoor zijn geheugen ernstig is aangetast en hij niet in staat is een tijdlijn te bedenken om de gebeurtenissen die hij heeft meegemaakt in de tijd te situeren, verklaart hij niet waarom hij op het GGVS vermeldde dat hij na zijn terugkeer naar de Gazastrook in 2011 ononderbroken in het land heeft verbleven tot aan zijn definitief vertrek in 2016 en waarom hij na confrontatie met zijn verklaringen voor de Nederlandse asielinstanties stellig bleef volhouden dat hij na aankomst in Gaza niet meer is teruggekeerd naar Egypte. Van iemand die stukken bijbrengt waaruit blijkt dat hij geheugenproblemen heeft, mag nochtans meer terughoudendheid worden verwacht. Evenmin kunnen deze stoornissen verklaren dat verzoeker voor de Nederlandse asielinstanties stelde dat hij slechts vijf of zes keer uitging met S. en met geen woord repte over een seksuele relatie met haar, terwijl hij op het CGVS verklaarde dat hij met S. een (seksuele) relatie had die anderhalf jaar heeft geduurd en waarbij zij gedurende een periode van een jaar meerdere keren per week afspraken om seks te hebben. De Raad merkt hierbij nog op dat de medische attesten die verzoeker in de loop van de administratieve procedure voorlegde zeer summier zijn en geen informatie bevatten over de aard van de geheugenproblemen en niet toelichten op welk vlak de vermelde geheugenproblemen zich kunnen manifesteren, en of de problemen zich dus situeren op het vlak van het korte, dan wel het lange termijngeheugen. Uit de bijgebrachte attesten kan niet worden afgeleid dat verzoeker in de absolute onmogelijkheid verkeerde de door hem beleefde gebeurtenissen op een coherente en consistente wijze naar voren te brengen en dat verzoekers cognitieve vermogens en geheugenfuncties dermate zijn

aangetast dat het voor de asielinstanties onmogelijk zou zijn om het verzoek om internationale bescherming op zijn geloofwaardigheid en gegrondheid te beoordelen.

Verzoeker beperkt zich in wezen tot het louter ontkrachten en vergoelijken van de door hem afgelegde tegenstrijdige verklaringen, doch hij slaagt er niet in de tegenstrijdigheden, die alle steun vinden in het administratief dossier, *in concreto* te weerleggen. De vaststelling dat verzoeker over belangrijke elementen van zijn vluchtrelaas tegenstrijdige verklaringen aflegt, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van dit relaas.

De geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over zijn relatie met S. wordt verder ondermijnd door de volgende vaststellingen:

“Waar uit uw verklaringen blijkt dat u op dagelijkse basis afsprak met uw vriendin én dit op klaarlichte dag (zie CGVS dd. 02.02.2022, p. 10, 11 en 12) dient te worden opgemerkt dat dit rekening houdend met de Gazaanse context geenszins kan overtuigen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Gazaanse samenleving erg conservatief is en dat dit conservatisme eerder het gevolg is van sociale druk dan van regelgeving door de overheid (zie stukken toegevoegd aan administratief dossier). Vooral de handelingsvrijheid van vrouwen is beperkt in de Gazastrook. Zo stelt USDOS in diens ‘Country Report on Human Rights Practices 2017’ hieromtrent het volgende: “ Hamas enforced a conservative interpretation of Islam in Gaza that discriminated against women. Authorities generally prohibited public mixing of the sexes. Plainclothes officers routinely stopped, separated, and questioned couples to determine if they were married” (zie stukken toegevoegd aan administratief dossier). U beaamt deze werkwijze van de autoriteiten en voegde eraan toe dat indien koppels tegen gehouden worden én er geen directe familiale en/of huwelijks band wordt vastgesteld de betrokken personen meegenomen worden naar het politiecommissariaat (zie CGVS dd. 02.02.2022, p. 13). Dat u rekening houdend met voorgaande op geregelde tijdstippen met uw vriendin af sprak in de buurt van de universiteit doet dan ook de wenkbrauwen fronsen. Er bestond immers een bijzonder groot risico dat u en uw vriendin tegengehouden zouden worden door de Gazaanse autoriteiten in het kader van een routine controle. Toen u gevraagd werd naar de risico's verbonden aan jullie gedrag stelde u het volgende: “Ja, het was een risico gezien het meisje geen familielid is. Als iemand van haar familie haar zit is er een kans dat zij haar vermoorden.” (zie CGVS dd. 02.02.2022, p. 10). Dat u, dan wel uw vriendin, bijgevolg het risico zou nemen om op frequente basis in het openbaar af te spreken en op deze manier de kans aanzienlijk groter werd dat iemand jullie samen zou zien is weinig aannemelijk.

Waar u aanhaalt voorzorgsmaatregelen te hebben getroffen om ontdekking te vermijden, dit onder meer door te parkeren in een zijstraat van de universiteit, door gebruik te maken van een geblindeerde auto en door zich te begeven naar afgelegen plekken in de Gazastrook (zie CGVS dd. 02.02.2022, p. 10 en 11), dient te worden opgemerkt dat dit een blote bewering van uw kant betreft. Dat u effectief op dergelijke wijze zou hebben afgesproken heeft u immers op geen enkele wijze aangetoond. Voorgaande neemt bovendien niet weg dat de frequentie, alsook de duur, van jullie afspraakjes na verloop van tijd opvallend moeten zijn geweest. Zeker daar uit uw verklaringen blijkt dat uw vriendin afkomstig is uit een zeer strikte en conservatieve familie en zij zelfs niet mocht afspreken met vriendinnen (zie infra). Dat jullie uren per dag samen konden doorbrengen zonder dat de omgeving van uw vriendin hier iets van gemerkt zou hebben kan dan ook geenszins overtuigen.”

Verzoeker betoogt in het tweede onderdeel van het eerste middel dat uit zijn verhoor niet blijkt dat hij in het openbaar blijf heeft gegeven van enige demonstratieve uitingen van affectie en dat hij ook verklaarde dat hij voorzorgsmaatregelen heeft genomen. Dit neemt niet weg dat verzoeker verklaarde dat hij met S. in het openbaar afsprak en dat zij daarmee het risico liepen dat zij tegengehouden zouden worden door de Gazaanse autoriteiten in het kader van een routine controle. Dit doet evenmin afbreuk aan de vaststelling dat de frequentie en de duur van hun afspraakjes na verloop van tijd opvallend moeten zijn geweest. Bovendien wijst de Raad er nog op dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de adjunct-commissaris heeft doen besluiten dat geen enkel geloof gehecht kan worden aan verzoekers verklaringen als zou hij met S. een relatie gehad hebben. Zo wordt in de bestreden beslissing ook nog als volgt overwogen:

“Voorts is het bevreemdend dat u überhaupt een seksuele relatie zou zijn aangegaan met uw toenmalige vriendin. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw vriendin afkomstig was uit een heel conservatief gezin. Zo mocht zij geen gsm hebben, zich nergens anders begeven buiten de universiteit, diende zij zich aan strikte kledingvoorschriften te houden en mocht zij niet afspreken met vriendinnen (zie CGVS dd. 02.02.2022, p. 9). Daarenboven zou het gezin, naar eigen zeggen, nauwe banden gehad hebben met Hamas (zie CGVS dd. 02.02.2022, p. 10). Rekening houdende met voorgaande is het dan ook hoogst opmerkelijk dat uw vriendin zou ingestemd hebben met het hebben van een buitenechtelijke

seksuele relatie, iets waarrond in uw cultuur, los van iemands afkomst en religieuze strekking, sowieso een zwaar taboe bestaat. Eens te meer daar uit uw verklaringen blijkt dat S. (...) initieel heel weigerachtig stond ten aanzien van uw pogingen om seks te hebben (zie CGVS dd. 02.02.2022, p. 11). In dit verband verklaarde u immers het volgende: "Zij weet dat als meisje maagdelijkheid verliest welke consequenties het heeft. Het is een groot stigma voor haar [...]" (zie CGVS dd. 02.02.2022, p. 11). Dat dit element dan op een gegeven moment schijnbaar niet meer van belang was is weinig aannemelijk. Zeker daar u op geen enkel moment getracht heeft om uw relatie met S. F. Q. (...) te officialiseren.

Ook over hetgeen de relatie met S. (...) voor u betekende, zijn uw verklaringen niet éénsluitend. U gevraagd of u ooit de hand gevraagd heeft van uw vriendin stelde u dat u dit niet te hebben gedaan (zie CGVS dd. 02.02.2022, p. 12). In dit verband verklaarde u het volgende: "Eerlijk te zeggen het was aan mijn kant geen liefdesrelatie. Ik was verliefd op Syrisch meisje dat momenteel in Zweden zit. Zij is ondertussen gehuwd in Zweden. In die periode hield ik contact met mijn Syrisch lief. Met S. (...) was het enkel voor amusement. Ik wil niet liegen. Ik ben eerlijk. Het zou fout zijn dat besef ik maar ik had geen gevoelens" (zie CGVS dd. 02.02.2022, p. 12). Dit staat dan weer in schril contrast met uw eerdere verklaring waarin u stelde 'een mooie relatie' te hebben en 'verliefd' te zijn geweest (zie CGVS dd. 21.10.2021, p. 11 – zie CGVS dd. 02.02.2022, p. 8 en 10). Dat u ook op dit punt niet in staat blijkt gerijmde verklaringen af te leggen wijst er nog maar eens op dat aan uw verklaringen geen geloof kan worden gehecht.

Vervolgens kan worden aangestipt dat u evenmin eenduidige verklaringen heeft afgelegd aangaande de wijze waarop uw relatie uiteindelijk geëindigd is. Zo stelde u initieel ten aanzien van het Commissariaat-generaal dat u gecontacteerd werd door uw vriendin met het nieuws dat haar broer N. (...) op de hoogte was van jullie relatie en zij als gevolg hiervan onder huisarrest werd geplaatst. Vervolgens zou u meermaals ontvoerd zijn door leden van Hamas (zie CGVS dd. 21.10.2021, p. 10). In het kader van uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u dan weer het volgende: "Een paar dagen na elkaar was zij telefonisch niet bereikbaar. Ik ging naar universiteit en zag haar nergens. Plotseling kwam witte auto die ook een cabine heeft. Zij sleurden mij erachter. Ene keer naar Deir al balah andere keer naar Abassaan. Toen hoorde ik stem van haar broer. Ik hoorde hem zeggen sla hem heel hard. Bij eerste oorlog gaan wij hem liquideren. Ik wist toen waarom zij mij opgepakt" (zie CGVS dd. 02.02.2022, p. 13). Het is frappant dat u er ook hier niet in slaagt een éénduidige versie van de feiten weer te geven. Er kan opnieuw worden opgemerkt dat er, ingeval uw relaas de waarheid betreft, minstens van u verwacht kan worden dat u op een duidelijke manier de feiten die u zelf meemaakte – meer bepaald of uw vriendin u al dan niet zelf op de hoogte bracht van de ontdekking van jullie relatie – zou kunnen weergeven."

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Gelet op het voorgaande, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij in Gaza met S. een relatie heeft gehad. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan zijn verklaringen dat hij in Gaza problemen heeft gekend met de veiligheidsdiensten en dat hij er verschillende keren werd gearresteerd ten gevolge van deze relatie.

Dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden problemen met de veiligheidsdiensten en aanhoudingen blijkt eens te meer uit de volgende vaststellingen van de bestreden beslissing:

"Zo is het bevreemdend te moeten vaststellen dat u, ondanks uw aanhoudende problemen met de veiligheidsdiensten in de Gazastrook, pas in april 2016 de Gazastrook heeft verlaten (zie CGVS dd. 02.02.2022, p. 14). Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw problemen begonnen eind 2013 toen u naar eigen zeggen voor de eerste keer werd aangehouden door de veiligheidsdiensten van Hamas (zie CGVS dd. 02.02.2022, p. 13). U zou gedurende ettelijke dagen zijn vastgehouden, ondervraagd en mishandeld waarna men u zonder voorwaarden vrijliet (zie CGVS dd. 02.02.2022, p. 13 en 14). Dit scenario herhaalde zich in de daaropvolgende jaren meermaals. Uit uw verklaringen blijkt dat u zo'n tien keer zou zijn aangehouden doch u zich slechts drie aanhoudingen voor de geest kon halen (zie CGVS dd. 02.02.2022, p. 13). Dat u nog méér dan twee jaar in de Gazastrook heeft verbleven doet dan ook duidelijk vragen rijzen bij de waarachtigheid, minstens de ernst, van de problemen die u naar eigen zeggen gekend zou hebben. Er kan immers logischerwijs worden verondersteld dat u, indien u werkelijk vreesde om het slachtoffer te worden van aanhoudende willekeurige detenties, mishandeling en foltering, zich onmiddellijk in veiligheid zou hebben gebracht. U geconfronteerd met voorgaande vaststelling verklaarde u niet eerder in de mogelijkheid te hebben verkeerd om het land te verlaten aangezien de Gazastrook belegerd is (zie CGVS dd. 02.02.2022, p. 14). Uw argument kan geenszins overtuigen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat, hoewel de openingsdagen van de Rafah grensovergang drastisch afnamen in de periode na oktober 2014, de grensovergang wel op sporadische basis openging (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). Bovendien bleef de

grensovergang van Erez gedurende deze periode volledig operationeel. Dat er bijgevolg geen mogelijkheden bestonden om land te verlaten kan gezien voorgaande geenszins weerhouden worden. Zeker wanneer in ogenschouw wordt genomen dat u de Gazastrook uiteindelijk via de Erez grensovergang bent uitgereisd (zie CGVS dd. 02.02.2022, p. 15).

De vaststelling dat u tot slot legaal, met uw eigen paspoort, de Gazastrook verliet via de Erez grensovergang zet de geloofwaardigheid van uw beweringen bijkomend op de helling (zie CGVS dd. 02.02.2022, p. 14 en 15). Het is immers geenszins aannemelijk dat u, indien u daadwerkelijk reeds verschillende malen werd aangehouden en vastgehouden door de veiligheidsdiensten van Hamas omwille van beschuldigingen van collaboratie en spionage, op legale wijze het land zou hebben kunnen uitreizen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u reeds verschillende malen getracht had om de Gazastrook te verlaten via de Rafah grensovergang en dat u telkenmale werd tegengehouden door de autoriteiten omwille van veiligheidsredenen. U diende zich naar eigen zeggen te melden bij het lokale onderzoeksbureau (zie CGVS dd. 02.02.2022, p.14). Dat men u, rekening houdend met voorgaande, dan wel de toestemming zou hebben gegeven om het land via de Erez grensovergang te verlaten is dan ook weinig aannemelijk. Uit uw verklaringen blijkt immers uitdrukkelijk dat ook de veiligheidsdiensten van Hamas, naast personeel van de Palestijnse Autoriteit, aanwezig zijn aan de grenspost met Israël (zie CGVS dd. 02.02.2022, p. 15). Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat de autoriteiten van Hamas in het verleden personen die van Israël de toestemming hadden om op deze wijze het land te verlaten alsnog tegenhielden (zie stukken toegevoegd aan administratief dossier). U geconfronteerd met voorgaande bevindingen verklaarde u dat u uw reis kon regelen met toestemming van Israël en Jordanië. Bijkomend haalde u aan dat de grenswachten aan de Erez grensovergang andere personen betreffen dan aan de Rafah grensovergang en u smeergeld diende te betalen om land te kunnen verlaten (zie CGVS dd. 02.02.2022, p. 15). U komt hier echter niet verder dan het uiten van een blote beweringen die u geenszins staft.

Kan hier nog aan worden toegevoegd dat het hoe dan ook een bijzonder gróót risico inhield voor u om op zulke wijze uw land te verlaten. Het was immers niet geheel uitgesloten of ondenkbaar dat u alsnog tegengehouden zou worden aan de grens. Uw manier van handelen hier druist regelrecht in tegen uw bewering omwille van het bestaan van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging Gaza te hebben verlaten, dan wel er tot op heden niet terug te kunnen.

Dat u ter staving van uw relaas verschillende oproepingsbrieven neerlegde, wijzigt niets aan bovenstaande appreciatie. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde wanneer ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig en coherent relaas. Zulks is in casu geenszins het geval. Het betreft bovendien met de hand geschreven, dan wel ingevulde, documenten die door eender wie gefabriceerd kunnen worden. Voorts kan uit deze oproepingsbrieven geenszins worden opgemaakt omwille van welke redenen u zich diende te melden bij de politie in de Gazastrook. Er staat immers enkel vermeld dat u gezocht werd 'naar aanleiding van iets wat door ons bekend is' (zie administratief dossier). Dat u effectief gezocht zou zijn door de veiligheidsdiensten naar aanleiding van uw vermeende relatie met S. F. Q. (...), dan wel op grond van beschuldigingen van spionage, en u als gevolg hiervan meermaals werd vastgehouden door de veiligheidsdiensten, is geenszins op te maken uit deze documenten."

Verzoeker wijst er in het tweede onderdeel van het eerste middel op dat hij verklaarde dat hij via de grensovergang Erez was vertrokken omdat de autoriteiten aan de grensovergang bij Rafah niet dezelfde waren als die aan de grensovergang bij Erez en dat hij steekpenningen had betaald om de grens te kunnen oversteken. Hij beperkt zich echter tot een herhaling van wat hij eerder tijdens het gehoor voor het CGVS reeds verklaard heeft. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Door deze motieven louter af te doen als waardeoordelen slaagt verzoeker daar niet in. Zoals verzoeker zelf aanhaalt, wijst de adjunct-commissaris er in de bestreden beslissing op dat verzoeker geen bewijs levert van de steekpenningen die hij betaalde om de grens te Erez over te steken en dat het onwaarschijnlijk lijkt dat verzoeker een dergelijk groot risico liep om op zulke wijze het land te verlaten. Dat zijn verklaringen worden verworpen "zonder verdere motivering" is dan ook onjuist. Dat er verschillende autoriteiten aanwezig zijn op de grenspassages en dat er corruptie bestaat, doet geen afbreuk aan de vaststellingen dat verzoeker heel lang gewacht heeft om de Gazastrook te verlaten, dat verzoeker de Gazastrook uiteindelijk legaal, met zijn eigen paspoort verliet en dat dit, indien verzoeker inderdaad problemen had met Hamas, een bijzonder groot risico betekende voor hem. Verzoeker betwist immers niet dat de veiligheidsdiensten van Hamas ook aan de grensovergang bij Erez aanwezig waren en in het verleden personen tegenhielden die van Israël de toestemming hadden gekregen om de Gazastrook te verlaten. Waar verzoeker nog voorhoudt dat zijn laatste poging om Gaza te verlaten "een meer uitgewerkte poging en

daarom, a priori, minder riskant" was, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs.

Verzoeker hekelt in het tweede middelonderdeel tevens dat de talrijke aanhoudingen waarvan hij het slachtoffer beweert te zijn geweest niet worden geanalyseerd. Er worden in de bestreden beslissing evenwel voldoende argumenten aangehaald om te kunnen besluiten dat hieraan geen geloof kan worden gehecht. Dat verzoeker geen tegenstrijdige of inconsistente verklaringen aflegde over deze aanhoudingen – waarvan hij er zich overigens maar drie voor de geest kan halen –, doet geen afbreuk aan het geheel van de motieven van de bestreden beslissing die hierboven reeds werden aangehaald en door verzoeker niet worden weerlegd. Gezien het geheel van deze motieven, kan ook het argument in de bestreden beslissing dat de oproepingsbrieven met de hand geschreven, dan wel ingevulde, documenten betreft die door eender wie gefabriceerd kunnen worden niet dienstig worden afgedaan als een zwak argument. Waar verzoeker nog aanvoert dat *"het heel gebruikelijk (is) dat dagvaardingen en arrestaties buiten elk gerechtelijk kader plaatsvinden en dat er geen officieel document wordt getypt"*, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Een dergelijk betoog kan dan ook niet volstaan om aan de door hem voorgelegde oproepingsbrieven alsnog objectieve bewijswaarde toe te kennen. Verzoeker verwijst nog naar de *"verhoren"* waarin hij *"de verschillende arrestaties en de mishandelingen uiteenzet"*, doch de Raad stelt vast dat verzoeker verklaarde dat hij misschien meer dan tien keer zou zijn aangehouden doch dat hij zich slechts drie van die keren kon herinneren (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', persoonlijk onderhoud van 2 februari 2022, p. 13). Wanneer de door verzoeker voorgelegde stukken niet volstaan om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken, moet verder worden nagegaan of zijn verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd. Uit het voorgaande blijkt dat dit *in casu* niet het geval is. De informatie waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst, heeft geen betrekking op de persoon van verzoeker, noch op de persoonlijke feiten die verzoeker aanvoert en kan dan ook niet volstaan om deze feiten aan te tonen. Uit het loutere gegeven dat verzoeker verklaringen heeft afgelegd die in de lijn zouden liggen van wat in deze informatie wordt vastgesteld, kan nog niet worden afgeleid dat wat verzoeker verklaart ook effectief gebeurd is.

Verzoeker slaagt er dan ook niet in om de voorgaande motieven, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 5, map met 'Documenten') en die hier nog niet werden besproken kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De adjunct-commissaris motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoeker neergelegde documenten:

"Uw geboorteakte, uw paspoort, het doorgangsbewijs, een tijdelijke verblijfstitel uit Nederland, de paspoorten van uw ouders, de paspoorten van uw zussen, de verblijfsvergunningen voor de V.A.E van uw ouders en de verblijfsvergunningen voor de V.A.E van uw zussen bevestigen louter uw persoonsgegevens alsook de persoonsgegevens van uw familieleden, uw herkomst, uw reisweg, uw verblijf in Nederland alsook de verblijfsstatus van uw gezinsleden in de V.A.E. Geen van deze feiten wordt in voorgaande betwist doch ze hebben geen uitstaans met uw asielmotieven. Het mag duidelijk zijn dat deze documenten dan ook niet volstaan om voorgaande bevindingen om te vormen. Het attest van het 'ministry of local government' in verband met de vernieling van de woning in 2008, de twee krantenartikelen in verband met de vernieling van de ouderlijke woning in 2008, het attest van het 'ministry of public works and housing' in verband met schade aan uw huurwoning in 2014 alsook de foto's van de schade uit 2014 bevestigen uw verklaringen aangaande de vernieling van de woning van uw vader in de Gazastrook alsook de schade aan uw huurwoning in 2014. Dit wordt evenmin betwist in voorgaande doch uit uw verklaringen blijkt dat u nadien nog gedurende ettelijke jaren in de Gazastrook heeft verbleven en er in uw onderhoud kon voorzien. Dat u actueel niet in staat zou zijn om terug te leren naar de Gazastrook heeft u bijgevolg geenszins aangetoond. Wat betreft het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Abu Dhabi, de officiële verlening van gratie door het Ministerie van Buitenlandse zaken van de V.A.E. alsook het attest van de V.A.E. in verband met uw verblijf en uw verwijdering dient te worden opgemerkt dat dit louter aantoonde dat u in de V.A.E. veroordeeld werd tot een gevangenisstraf. Naar aanleiding hiervan bent u uw verblijfsvergunning kwijtgeraakt en diende u het land in 2011 te verlaten. Dient te worden opgemerkt dat u hiermee geenszins aantoonde dat u actueel in de mogelijkheid verkeerd om terug te keren naar de Gazastrook en zich al daar te vestigen. De UNRWA family record op naam van uw ouders, alsook de UNRWA family registration card van uw echtgenote,

bevestigen enkel dat uw moeder in de Gazastrook geregistreerd staat als 'registered refugee' (RR) en uw vader als 'non refugee husband' (NH) alsook dat de familie van uw echtgenote geregistreerd staat bij het agentschap. Deze stukken spreken zich evenmin uit over de feiten die u in Gazastrook zou hebben meegemaakt en omwille waarvan u, naar eigen zeggen, de Gazastrook diende te verlaten noch kunnen deze een ander licht werpen op hetgeen hierboven aangaande uw eigen registratie bij UNRWA werd aangehaald, i.c. dat u niet bij de UNRWA geregistreerd bent. Dit wordt tevens bevestigd door informatie verkregen van de UNRWA waaruit blijkt dat u niet gekend bent bij de organisatie (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier)."

Deze motieven worden door verzoeker niet betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

De algemene informatie die wordt gevoegd bij het verzoekschrift (stukkenbundel verzoeker, stukken 2-3 en 5-21) heeft geen betrekking op de persoon van verzoeker, noch op de persoonlijke feiten die verzoeker aanvoert en kan dan ook niet volstaan om deze feiten aan te tonen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Volledigheidshalve dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar de Gazastrook een gegronde vrees voor vervolging hoeft te hebben. In zoverre hij eveneens de algemene situatie in Gaza vreest, wijst de Raad erop dat deze vrees onderzocht wordt in het kader van de beoordeling van een eventuele nood aan subsidiaire bescherming. De Raad verwijst hiervoor naar wat hieronder, onder punt 2.3.5., wordt uiteengezet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn relatie met S. en zijn problemen omwille van deze relatie met de veiligheidsdiensten van Hamas niet aannemelijk maakt.

Voorts benadrukt de Raad dat bij de beoordeling van een mogelijke nood aan subsidiaire bescherming in hoofde van verzoeker rekening dient te worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëlisch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëlische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften volledig afhankelijk zijn van de *goodwill* van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de agerende actoren (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) in de regio op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren.

De Raad betwist of ontkent niet dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermd Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact hebben (gehad) op de humanitaire omstandigheden in Gaza. Er wordt verder niet betwist dat de plotse en hevige uitbarsting van het geweld in de Gazastrook in mei 2021 wederom een negatieve impact heeft gehad op de algemene socio-economische situatie aldaar. Ook kan worden aangenomen dat de financiële crisis bij UNRWA een impact heeft op de gehele economie van Gaza, die heden verder is

achteruit gegaan, zoals blijkt uit de COI Focus van 27 augustus 2021 waarin wordt vermeld dat het werkloosheidspercentage daardoor zou kunnen stijgen tot 50% en dat het armoedecijfer eveneens zou kunnen stijgen tot 59,3% van de Gazanen die leven onder de armoedegrens van 5,5 dollar per dag.

Echter, gelet op de meest recente landeninformatie die de Raad ter beschikking heeft, *in casu* de COI Focus “Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures” van 30 november 2021 en het rapport “Response to the escalation in the oPt : Situation Report No. 10” van OCHA van september 2021, kan niet worden gesteld dat de socio-economische situatie in Gaza heden van die aard is dat alle inwoners van de Gazastrook wegens een algemene humanitaire situatie of wegens de algemene leefomstandigheden aldaar een reëel risico lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de financiële middelen waarover een Gizaanse familie beschikt in grote mate bepalen hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst er hierbij op dat een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aldus individueel moet worden aangetoond zodat verzoeker zich niet kan beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza, maar concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad herinnert er eveneens aan dat er een hoge drempel geldt vooraleer socio-economische omstandigheden kunnen worden gelijkgeschakeld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Deze drempel wordt bereikt wanneer verzoekers leefomstandigheden in de Gazastrook dermate precair zijn dat hij bij terugkeer naar Gaza in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Te dezen blijkt uit zijn verklaringen dat verzoeker niet in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende pertinente overwegingen:

“Immers, uit uw verklaringen, afgelegd voor de Belgische asielinstanties, blijkt dat u gedurende een periode van vijf jaar in de Gazastrook heeft verbleven. Hoewel uw ouderlijke woning in 2008 verwoest werd, kon u samen met uw broer in een huurwoning terecht (zie CGVS dd. 21.10.2021, p. 4). In 2014 zou het huurappartement waar u verbleef beschadigd geraakt zijn gedurende de operatie ‘Protective Edge’ (zie CGVS dd. 21.10.2021, p. 8). Als gevolg hiervan bent u ingetrokken in de woning van uw vriend N. (...) te Khan Younes. Daar zou u naar eigen zeggen nog meer dan twee jaar verbleven hebben (zie CGVS dd. 21.10.2021, p. 4 en 8). Uit voorgaande blijkt dat u in het verleden in staat was om voor uzelf onderdak te voorzien alsook dat u beroep kon doen op uw netwerk in geval van nood. Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u over een degelijke scholing beschikt, alsook over een dosis professionele ervaring. Zo heeft u uw universitaire studies succesvol kunnen afronden en deed u in de V.A.E. ervaring op door uw werkzaamheden in de banksector (zie CGVS dd. 21.10.2021, p. 6 – zie verklaring DVZ, vraag 12). Na uw vestiging in de Gazastrook zou u slechts tijdelijk in een kledingwinkel gewerkt hebben en voor de rest was u afhankelijk van uw familie voor financiële steun (zie CGVS dd. 21.10.2021, p. 7). Uw vader stuurde u maandelijks een bedrag waarmee u in uw onderhoud kon voorzien (zie CGVS dd. 21.10.2021, p. 7). Daarnaast kreeg u hulp van uw tante N. (...) in de vorm van eten (zie CGVS dd. 21.10.2021, p. 7). Uit voorgaande blijkt dat u in het verleden bij uw familie terecht kon voor eventuele (financiële) steun. U heeft op geen enkele wijze aangetoond dat u in geval van terugkeer zich niet opnieuw zou kunnen beroepen op deze hulp. Waar u in het kader van uw tweede onderhoud ten aanzien van het CGVS verklaarde dat uw voltallig gezin – met name uw ouders alsook uw twee zussen – ondertussen zouden zijn teruggekeerd naar de Gazastrook (zie CGVS dd. 02.02.2022, p. 5), dit aangezien uw vader problemen zou ondervonden hebben bij het verlengen van zijn verblijfsvergunning in de Emiraten, dient te worden opgemerkt dat u hier weerom niet verder komt dan het uiten van loutere beweringen. Ondanks herhaaldelijk aandringen heeft u tot op heden nagelaten om uw verklaringen hieromtrent te staven (zie administratief dossier). Dit terzijde, in het geval uw familie effectief zou zijn teruggekeerd brengt u geen elementen aan waaruit kan blijken dat u niet bij hen zou terecht kunnen ingeval van een terugkeer. In het andere geval – indien uw familie nog in de VAE zou verblijven – brengt u geen elementen aan op grond waarvan zou kunnen worden vastgesteld dat u niet opnieuw zou kunnen steunen op de financiële steun die u ook voorheen kreeg van uw vader (zie supra).

Waar uit uw verklaringen blijkt dat u in België gediagnosticeerd zou zijn met 'schizofrenie' (zie CGVS dd. 02.02.2022, p. 2) dient te worden opgemerkt dat u op heden geen enkel stavingsstuk heeft neergelegd waarin deze diagnose wordt gesteld. Dat u effectief te kampen heeft met psychoses, dan wel zou lijden aan schizofrenie, heeft u dan ook op geen enkele wijze aangetoond. Dit weerom ondanks herhaaldelijk aandringen van de protection officer om dit alsnog te staven (zie CGVS dd. 02.02.2022, p. 6). Zo werd u tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd om de documenten betreffende uw psychologische behandeling in Nederland en België over te maken aan het Commissariaat-generaal. Bovendien werd uw advocaat na het persoonlijk onderhoud tweemaal op digitale wijze gecontacteerd met de uitdrukkelijke vraag om alsnog bijkomende stukken ter staving van uw mentale gezondheidstoestand neer te leggen (zie stukken in administratief dossier). Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal echter geen bijkomende stukken aangaande uw mentale toestand noch enige reactie van uw advocaat ontvangen. Dat u bijgevolg zou lijden aan schizofrenie, en omwille hiervan in de onmogelijkheid zou verkeren om terug te keren naar de Gazastrook, heeft u geenszins aangetoond. In de marge hiervan moet nogmaals aangestipt worden dat in de door u bijgebrachte Belgische medische attesten, beiden afgeleverd op dezelfde datum, meer bepaald dd. 04/11/2021, evenmin concreet geduid wordt welke vaststellingen of onderzoeken aan de basis liggen van de vaststellingen die erin gedaan worden op het niveau van de gestelde diagnose of daaraan gerelateerde symptomen. Dr. C. (...) vermeldt dat u sinds januari 2021 maandelijks psychiatrisch en psychologisch wordt opgevolgd omwille een posttraumatische stress-stoornis, dat u een medicamenteuze behandeling volgt (cf. Prozac, Lormetazepam) en geheugen- en concentratieproblemen vertoont en dissociatieve symptomen heeft en kampt met hallucinaties. Dat u effectief al sinds januari 2021 maandelijks wordt opgevolgd wordt op geen enkele wijze gestaafd. Er kan nochtans verondersteld worden dat, indien u effectief al meer dan een jaar wordt opgevolgd, er op heden reeds een uitgebreid dossier zou bestaan en u dit dan ook zou kunnen staven. Bovendien blijkt uit het attest van dokter C. (...) op geen enkele wijze op basis waarvan hij tot de specifieke diagnose PTSS kon komen. In het attest van uw huisarts Dr. F. (...) wordt dan weer enkel melding gemaakt van het feit dat u in behandeling zou zijn bij dr. C. (...) en u een psychotrope behandeling zou volgen. In de marge werd er aangestipt dat uw huisarts echter nog geen rapport had ontvangen van Dr. C. (...) betreffende uw diagnose en/of behandeling (zie stukken toegevoegd aan administratief dossier). Dient dan ook te worden geconcludeerd dat uw huisarts zich voor het opstellen van zijn attest enkel steunde op wat u verklaarde. Het mag duidelijk zijn dat dit ook geenszins kan weerhouden worden als een tastbaar en overtuigend begin van bewijs van uw psychologische toestand.

Volledigheidshalve dient nog te worden opgemerkt dat u zich voor de beoordeling van medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure, in casu een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatsecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet."

Verzoeker laat deze motieven in zijn verzoekschrift geheel ongemoeid en doet er bijgevolg geen afbreuk aan.

Uit verzoekers verklaringen over zijn persoonlijke situatie blijkt bijgevolg niet dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor hij onmogelijk kan voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, oordeelt de adjunct-commissaris dan ook op goede gronden dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. Verzoeker brengt met de loutere verwijzing naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza evenmin afdoende concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van die aard is dat hij in geval van terugkeer naar Gaza persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verder oordeelt de Raad dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen en dat dit element dient te worden betrokken bij de beoordeling van het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist dat hij op een veilige manier kan terugkeren naar de Gazastrook. Hij betoogt in een derde onderdeel van het eerste middel dat er praktische en veiligheidsbarrières zijn om naar Gaza terug te keren.

Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza*" van 3 september 2020, waaraan wordt gerefereerd in de bestreden beslissing, vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij geregistreerd zijn bij UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreisprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. Te dezen blijkt uit de gegevens in het administratief dossier dat verzoeker over een paspoort beschikt (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten', nr. 2). Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar de Gazastrook.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook moet men zich naar het noorden van Egypte begeven, meer bepaald naar de stad Rafah, gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij *Egyptair* gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort in te schepen, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza*" van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2, getiteld "*Situation sécuritaire dans le Sinai Nord*"), blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van brembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op *checkpoints*, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontsien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet geviséerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de in de regio actieve gewapende groeperingen.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de "*Comprehensive Operatie Sinai 2018*", die in de eerste plaats tot doel heeft de Wilayat Sinai in Sinai te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd (onder meer) melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen en de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere *checkpoints* in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste

grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. De “*Comprehensieve Operatie Sinai 2018*” is tot op heden nog niet officieel afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden gevisieerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer van het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinai verschoven naar Bir el-Abed, dat in het westen van de provincie ligt. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen een Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinai tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren. De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van drie maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. *A fortiori* kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt, is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties die actief zijn in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang te Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de adjunct-commissaris hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost in Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden.

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode van juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie in het rechtsplegingsdossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend vijf dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en is

bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang te Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Hij werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met het coronavirus, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48 uur een *lockdown* opgelegd. Deze werd nadien met vijf dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten om de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan, liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de coronapandemie. Het betreffen specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en die dus tijdelijk van aard zijn. Te dezen brengt verzoeker geen enkel bewijs aan dat hij actueel en voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de COVID-19-pandemie. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren uit artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (cf. RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847(c)).

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij de Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, zowel in 2019 als in 2020, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

De Raad stelt vast dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen behandelde die in Europa verbleven hadden, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie in het rechtsplegingsdossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Ook uit de in het verzoekschrift aangehaalde en de bij het verzoekschrift gevoegde informatie blijkt niet dat verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen actueel melding maken van dergelijke problemen. Evenmin blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Er kan dan ook redelijkerwijs worden van uitgegaan dat Hamas verzoeker niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. Verzoeker heeft bijgevolg niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet bestaat.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad *in casu* niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinaï en de grensovergang te Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van verzoeker naar Gaza belemmeren. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt. In zoverre hij verwijst naar de arresten nrs. 215 224 en 216 474 van respectievelijk 16 januari 2019 en 7 februari 2019 van de Raad, volstaat het erop te wijzen dat de informatie waarop het CGVS zich in de betreffende dossiers

baseerde en die door de Raad onvoldoende actueel en/of volledig werd geacht, reden waarom werd overgegaan tot vernietiging van de toen bestreden beslissingen, ondertussen geüpdatet werd. De Raad benadrukt bovendien nogmaals dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht dient te worden, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst of gewoonlijk verblijf op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Gaza zou hebben gekend.

2.3.5.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, wat een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, in de risicoanalyse rekening houdt met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

Uit de COI Focus "*Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*" van 14 februari 2022 blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername door Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, wordt gekenmerkt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur om ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid worden teruggeschoefd. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014, toen Israël er de grootschalige militaire operatie 'Operatie Beschermde Rand' startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël hebben getroffen om de COVID-19-pandemie te bestrijden, zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot begin mei 2021 relatief gespaard gebleven van geweld. In november en december 2020 vonden er Israëlische bombardementen op Hamasdoelwitten plaats als vergelding voor raketbeschietingen. Er vielen geen slachtoffers. De protesten in het kader van de Grote Mars van Terugkeer, die eind december 2019 werden onderbroken, werden niet hervat in 2020.

In mei 2021 flakkerden de vijandelijkheden tussen Hamas en Israël opnieuw op. De plotse en hevige uitbarsting van het geweld volgde op weken van oplopende spanningen omwille van de gedwongen uitzetting van Palestijnse gezinnen in Oost-Jeruzalem en de toegangsbeperkingen die Israël oplegde aan gelovigen in de Oude Stad. Na raketaanvallen op Jeruzalem voerden de Israëlische strijdkrachten van 10 tot 21 mei luchtaanvallen uit op het Gazaanse grondgebied, terwijl Palestijnse groeperingen op hun beurt duizenden raketten op Israël afvuurden. Tijdens dit 11-daagse conflict werden er in Gaza 260 Palestijnen, waarvan minstens de helft burgers, gedood en raakten meer dan 2200 Palestijnen gewond. Op 21 mei 2021 trad een staakt-het-vuren in werking. Hoewel er sprake was van sporadische lanceringen van brandballonnen gericht op het Israëlisch grondgebied en doelgerichte Israëlische vergeldingsaanvallen, bleef de situatie op het terrein in de weken na het staakt-het-vuren rustig.

Van half augustus tot half september 2021 werd een hervatting van de vijandelijkheden van lage intensiteit waargenomen. Op 16 augustus 2021 werd voor het eerst sinds het staakt-het-vuren in mei een Palestijnse raket onderschept door het Israëlische antiraketsysteem. De raket veroorzaakte geen gewonden of schade. Ook werd het lanceren van brandballonnen hervat en werden demonstraties bij de grensafscheiding gevolgd door geweld. Op 21 augustus 2021 raakten ongeveer 40 Palestijnse

demonstranten gewond. Medio september werden in het kader van de ontsnapping van Palestijnse gedetineerden uit een Israëlische gevangenis meerdere raketten afgevuurd richting Zuid-Israël. Niemand raakte gewond bij het vergeldingsbombardement op Hamasdoelen.

Een volgende hervatting van de vijandelijkheden vond plaats in januari 2022, waarbij het Israëlische leger bombardementen uitvoerde op Hamas-stellingen in de zuidelijke Gazastrook, nadat raketten werden afgevuurd vanuit Gaza. Uit de voorgelegde informatie kan niet blijken dat hierbij burgerdoden vielen.

Verzoeker stelt in het derde onderdeel van het eerste middel dat de situatie in april 2022 opnieuw verslechterde. Hij citeert hierbij uit informatie waarvan hij de bron evenwel niet vermeld.

Op 31 augustus 2022 heeft verwerende partij bij de Raad een aanvullende nota neergelegd waarin zij refereert aan de COI Focus *"Palestine. Territoire palestinien – Gaza. Situation sécuritaire"* van 26 augustus 2022. Hieruit blijkt eveneens dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Verder blijkt hieruit dat de situatie in de Gazastrook begin 2022 betrekkelijk rustig bleef. Bij twee gelegenheden, van 18 tot 23 april 2022 en van 16 tot 19 juli 2022, werd melding gemaakt van een hervatting van de vijandelijkheden met geringe intensiteit, maar er vielen geen slachtoffers.

Van 5 tot 7 augustus 2022 vond een hevige escalatie van geweld plaats – de zesde grote escalatie van het conflict in de Gazastrook sinds de overname van het grondgebied door Hamas – waarbij de Palestijnse Islamitische Jihad (PIJ) het opnam tegen de Israëlische defensie. De interventie van Israël volgde op een toename van de spanningen in de Westelijke Jordaanoever, met name in Jenin, waar leden van de PIJ door Israël ervan werden beschuldigd het geweld, dat al verscheidene weken aan de gang was, te doen escaleren. In een operatie die *"Emerging Dawn"* werd genoemd, richtte de Israëlische defensie zich specifiek op de PIJ in de Gazastrook. Israël verklaarde dat zij de groep preventief aanviel om een dreigende aanval op Israëlische burgers te voorkomen. De raketaanvallen die vervolgens op het Israëlisch grondgebied werden uitgevoerd, werden meestal opgeëist door de PIJ, en in mindere mate door de Abu Ali Mustafa Brigades, de gewapende vleugel van het Volksfront voor de Bevrijding van Palestina (PFLP) en de gewapende vleugel van de Volksverzetcomités. Hamas nam niet actief deel aan de vijandelijkheden en was geen doelwit van de PIJ. Hoewel de aard van het gebruikte geweld ervoor zorgde dat er ook willekeurige burgerslachtoffers vielen, bleef het totaal aantal te betreuren burgerslachtoffers relatief beperkt.

Op 7 augustus 2022 trad een door Egypte tot stand gebracht staakt-het-vuren in werking.

Daarnaast komen er nog steeds regelmatig incidenten voor in de zogenaamde bufferzone (*"zone-tampon"*), de toegestane zone waarbinnen kan worden gevist. In deze zone wordt door het Israëlische leger, dat gerechtigd is om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen, gewelddadig gereageerd op het benaderen of betreden ervan. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Op basis van al deze feitelijke gegevens samen dient te worden vastgesteld dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer precair en volatiel is, niettegenstaande de vaststellingen in de COI Focus *"Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures"* van 30 november 2021 en het feit dat bepaalde Gazanen terugkeerden naar Gaza. Evenwel blijkt actueel geen sprake te zijn van een systematische vervolging van de inwoners van Gaza. Immers, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername door Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld en waarbij Israël niet enkel militaire doch tevens burgerlijke doelwitten viseert, is de Raad van oordeel dat niet kan worden geconcludeerd dat de schendingen van fundamentele rechten en het internationale humanitaire recht, die zich herhaaldelijk voordoen in de Gazastrook, heden neerkomen op een voortdurende vervolging die de burgerbevolking van Gaza als geheel treft. De Raad betwist niet dat momenteel in Gaza sprake is van grote onveiligheid en een willekeurige staat van geweld, maar hij is van mening dat, in het licht van de informatie die hem door de partijen is meegedeeld, niet kan worden geconcludeerd dat er in Gaza actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate

hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Met het zonder meer verwijzen naar en citeren van landeninformatie over Gaza die minder actueel is of in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Gaza is gesteund, brengt verzoeker in zijn verzoekschrift geen elementen bij die deze appreciatie kunnen ombuigen.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

In het tweede middel van zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat hij behoort tot een bijzonder kwetsbare groep, *“gezien hij meerdere malen door Hamas werd aangehouden”*. Gelet op wat hierboven, onder punt 2.3.4., reeds werd uiteengezet, kan aan deze aanhoudingen evenwel geen geloof worden gehecht. Bovendien ziet de Raad niet in – en verzoeker licht niet toe – in welk opzicht deze aanhoudingen ertoe zouden leiden dat moet worden aangenomen dat verzoeker een hoger risico loopt om in Gaza het slachtoffer te worden van het aldaar aanwezige willekeurige geweld.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Waar verzoeker in het eerste en het tweede middel de schending aanvoert van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens twee persoonlijke onderhouds kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon hij zich laten bijstaan door een advocaat – een mogelijkheid waarvan hij tijdens het eerste persoonlijk onderhoud gebruik heeft gemaakt –, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van gewoonlijk verblijf van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.9. Waar verzoeker ten volkomen subsidiaire titel vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN